



IMMACULATA

2/2009

Č.102



Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Březen** – Aby Kristův kříž byl naší silou a abychom podle tvého příkladu, Bolestná Matko, svěřovali sebe do Boží prozřetelnosti.
- Duben** – Aby světlo zmrtevýchvstalého Krista prozářilo naše srdce a učinilo z nás svědky jeho lásky, stejně jako jím jsi ty, Maria.
- Květen** – Aby se růžencová modlitba stala dialogem lásky a vyjádřením důvěry ke Kristu.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obřádek a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

začátkem roku bylo oznámeno, že se Česká republika může připravovat na papežskou návštěvu, a ta by se měla konat někdy koncem září (termín není dosud upřesněn). Momentálně probíhají organizační přípravy na nejvyšší úrovni. Snad si řeknete, že byste také rádi přidali ruku k dílu, ale nemáte ponětí, jak to udělat. Rád bych Vám předložil dvě nabídky.

První je modlitba za papeže. Ve fatimských zjeveních vizionáři viděli bílé oděného muže, který velmi trpěl a Matka Boží jim vysvětlila, že se jedná o papeže, který nese obrovskou zodpovědnost za církve, za křesťany i za svět a nejednou bývá kvůli tomu pronásledován. Zároveň žádala věřící skrze fatimské děti, aby stále pamatovaly na papeže v modlitbě. Pamatuje tedy ve svém modlitbách na Svatého otce. Snad byste mohli také poprosit svého pana faráře, aby zařadil do přímluv prosbu za zdar papežské návštěvy, která by se četla při každé mši svaté.

Druhou věcí je pohlednice. Spolu s tímto číslem Immaculaty jste obdrželi i pohlednici určenou pro Svatého otce. Vybízím Vás, abyste ji podepsali – či připsali svůj vlastní vzkaz – a odeslali na uvedenou vatikánskou adresu. Pro Svatého otce to bude jistě krásné povzbuzení, když mu z Česka dojde hromada pozdravů od věřících těšících se na jeho návštěvu.

Věřím, že naše očekávání papežské návštěvy bude s každou modlitbou a s každou odeslanou pohlednicí vždy o stupínek radostnější.

br. Bohdan



Modlitba před křížem

Nejvyšší, slavný Bože,
osviť temnoty mého srdce
a dej mi, Pane,
pravou víru,
pevnou naději
a dokonalou lásku,
moudrost a poznání,
abych splnil tvůj svatý a pravý příkaz.

Sv. František z Assisi

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (14)

Na horké půdě

Bratr Marek, který v klášteře v Mesině převzal úřad po nedávno zesnulém kvardiánovi, byl opravdový Sicilián, malého vzrůstu, osmahlé pleti, černých očí, z nichž v jednom kuse sršely blesky jisker tak, že se musel člověk strachovat, že každou chvíli udeří hrom a vyšlehne oheň, zkrátka vybuchne podobně jako nepřetržitě doutnající sopka. Byl horlivým apoštolem, který se snažil pravidla řehole do písmene dodržovat. Jelikož však byl jen mdlého rozumu, chápal pramálo jejího skutečného ducha. Měl zápal svatého Otce Zakladatele, ale ne jeho široké, milující srdce a jeho radostnost.

Zamračen propíchl pohledem oba menší bratry, kteří zakleпали na bránu, prosíce o nocleh.

„Soudím,“ hněval se, „že patříte k bratřím, kteří se protloukají světem, aby se vyhnuli poctivé práci a ujdali chléb chudým.“

„Ano, jsme neužiteční Boží služebníci!“ přikývl Antonín skromně.

„Jakému jste se vyučili řemeslu?“

„Žádnému!“ přiznal kněz.

„Hned jsem si to myslel! Vy skutečně nejste hodni nosit plášť našeho Otce. Copak vy nevíte, že František svým synům nakázal, aby si vydělávali na chléb pílí svých rukou? Bratr Jalovec nosil stále u sebe šídlo, aby mohl spravit boty lidem, kteří mu dávali almužny. Bratr Jiljí byl košíkář a náš Otec Zakladatel zhotovoval vlastnoručně dřevěné nádoby. Jenže co umíte vy?“

„V Monte Paolu jsem umýval talíře a čistil stáje,“ odpověděl Antonín, „ale říkali mi bratr Nešika, a co víc – s mou prací nebyli příliš spokojeni.“

„To si můžu myslet! Máš hodně fajnové ruce! A ty?“ obrátil se na bratra Lukáše.

„Já jsem studoval bohosloví,“ ozval se Padovan.

„Ach! Ty jsi studoval? Náš Otec si nedělal s naukou těžkou hlavu. To všechno je neužitečný prostředek, věda odporuje klášterní chudobě. Budete pracovat na zahradě, okopávat záhony a vytrhávat plevel. Na to bychom vás snad potřebovat mohli.“

„Ze srdce rádí!“ přitakal Antonín. „Ale pokud se týče vědy, mýlíš se, bratře, když si myslíš, že Otec František ji odmítal. Naopak, žádal jen, aby nezastínila ducha zbožnosti a lásky.“

„Hloupost!“ mružel kvardián. „Věda povyšuje, činí člověka domýšlivým a pyšným. Ale teď už běžte! Ukážu vám, co máte dělat.“

„Ach otče Antoníne,“ vzdychl Lukáš Belludi, „tady jsme narazili na skutečného bratra Hrubíána. To jsme to schytali! Kvardián nás přijal se stejnou laskavostí jako hlídač u brány ve vyprávění našeho Otce. Vidí v nás vagabundy.“

„Ano, ale nevzal na nás hůl. Ostatně myslím na to, že blažený František vyprávěl bratru Lvovi příběh o obhroublém fortnýři, aby mu ukázal, v čem spočívá dokonalá svatá radost. Radujme se tedy a vůli našeho nadřízeného se trpělivě podříďme.“

„Proč mu nepověděl, kdo jsi?“

„Vždyt jsem řekl, že mě nazývají neužitečným sluhou Božím.“

„Ale o tvých kázáních a zázracích nepadlo ani slovo!“

Antonín se smutně zadíval na svého průvodce. Pak hluboce dojat promluvil slovy Písma:

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znející kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic.“

„Ach ovšem, ale je těžké snášet takového nadřízeného,“ podotkl bratr Lukáš.

Antonín pokračoval: „Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když žijí lidé podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží. Ó, bratře Lukáši, děkujeme Bohu, že nás zkouší v dokonalosti lásky a radosti.“

S pokorou činili bratři to, co jim bylo uloženo. V žáru slunce okopávali záhony v zahradě, vytrhávali plevel mezi řádky zelí a mlčky snášeli mrzoutské chování bratra zahrádníka.

Někdejší konvent v Mesině však Antonín poznával jen stěží. Bratři samozřejmě zachovávali svědomitě svatou řeholi, jedno však klášteru chybělo, totiž pravá duchovní radost, jíž František své syny učil. To jej velmi rmoutilo.

Kvardián se přesvědčil, že Antonín je knězem zbožným a pokorným, a když byl jednoho dne na delší čas z kláštera odvolán, svěřil mu vedení konventu.

Antonín se věnoval bratřím s velmi srdečnou laskavostí, že si ti chudáci, kteří si vytrpěli tolik tvrdých a bezcitných kvardiánových rozkazů, teď s velkou úlevou oddechli.

Upřímný soucit Antonín choval zvláště k bratřím laikům, kteří museli denně v nelítostné sluneční výhni chodit pro vodu k hodně vzdálenému prameni. Zpět do kláštera se vždy vraceli úplně zmoření, stavíce z posledních sil těžká vědra vody, která dovlekli zavěšená na ramenu.

„Budeme kopat studnu,“ oznámil jednoho dne. „Pán Bůh nám vodu pomůže najít.“

Hned se pustili do práce. Na dvoře kláštera začali hloubit jámu a brzy narazili na pramen, který skýtal čistou, svěží vodu. Vyzdili tedy studnu a řeholníci konventu byli rádi, že jim ubyla velká starost, která je tížila a trápila.

Tato studna byla jakýmsi zázračným symbolem, neboť současně s ní v klášteře vytryskl pramen radosti. Zavítala sem znovu opravdová františkánská svatá radost.

Stalo se však, že se kvardián vrátil z cest. S pochmurným výrazem si pozorně prohlédl studnu, kterou bratři vykopali.

„Celý klášter se z pramenité vody raduje,“ vysvětloval Antonín. Přísný nadřízený se ovšem náramně rozlítil a zlostně vykřikl:

„Ty nejsi věru hoden nosit šat menších bratří. Cožpak nám otec František nekázal, abychom žili v našich klášterech jako poutníci a cizinci?

Jestlipak si náš Spasitel vykopal na poušti studnu, ačkoli

velmi žíznil? A kázal nám snad náš Z a k l a d a t e l hloubit studny?

Tím jsi bratřím, kteří jinak nosili vodu z daleka, vzal zásluhy za tak těžkou námahu. Zhřešil jsi opět proti svaté chudobě a já tvou svěvoli podle tvrdosti řehole potrestám.“

Antonín poslouchal mlčky. Pak ale sklonil pokorně hlavu a prohlásil:

„Dělej si se mnou, co se ti zlíbí!“

Rozhněvaný kvardián nechal studnu zasypat. Antonína vsadil do vězení - do sklepa plného krysa a myši. Rovněž rozkázal

bratřím, aby jej krutě bičovali a osobně dohlíželi na to, aby mniši, kterým po tvářích tekly slzy, kněze švihali po ramenou a zádech až do krve.

„Děkuji vám, milí bratři,“ řekl Antonín, když se sténaje zdvihl. „A děkuji také tobě, otče kvardiáne, že jsi mi dopřál té cti, a uznal mě hodným účastnit se potupy Ježíše u bičovacího sloupu a trpět s ním.“

Bratr Belludi byl rovněž svědkem onoho surového mučení svého mistra a strašlivá bolest mu rozdírала srdce. Už vícekrát byl rozhodnut vysvětlit kvardiánovi a celému konventu, s jak svatým a slavným mužem tak hanebně naložili. Protože mu však Antonín takové sdělení přísně zakázal, nedvažoval se učinit tento krok bez jeho vědomí.



„Já už se nemůžu dívat na to, jak s tebou zacházejí, otče!“ propukl v pláč, když Antonínovi přinesl do jeho temného vězení chléb a vodu. „Povím jim, kdo jsi!“

„To ti nikdy nedovolím,“ trval na svém Antonín, ačkoli byl úplně vysílen hladem, nedostatkem spánku a palčivou bolestí svých ran. „Nesmíš mi, ubohému hříšníkovu, vzít takovou nicotnou zásluhu mých drobných utrpení.“

„Se studnou jsme znova zasypali všechnu radost v konventu!“ litoval Lukáš.

„Mrzí mě to kvůli bratřím,“ odvětil vězeň. „Jak jsme daleko od pravé dokonalosti, když nás taková malá událost může zbavit radosti srdce.“

„Ale měl bys dělat něco jiného, než nečinně sedět v díře s kryсами!“ namítl Lukáš.

„Naše utrpení je naším nejvyšším činem!“ ujistil vót Antonín.

Dobry bratr si ztěžka povzdechl, když podzemní vězení opouštěl. O několik dní později klášter navštívil provinční ministr Sicílie. Už dávno slychal o zázracích, kterými Bůh svého služebníka Antonína vyznamenal a když se dozvěděl, že je velký kazatel v klášteře v Mesině, zatoužil se s ním setkat.

Antonín byl tedy předvolán. Představený zkoumal pohoršen pobledlou, utrpením strhanou tvář Božího muže, jeho kvůli ospalosti a tmě zarudlé oči, hábit zaprášený špínou vězení.

„Cos mu udělal?“ zeptal se kvardiána zelenaje hrůzou.

„Musel jsem ho potrestat vězením a bičováním, poněvadž zhrěšil proti svatě chudobě!“ odpověděl horlivě a při výslechu vysvětlil provinciálovi, co se stalo.

„A studnu jsi nechal zaházet?!” obořil se na něj nadřizený. „Myslíš si, že jsi opravdu jednal v duchu našeho Otce Zakladatele? Copak nevíš, že on vodu miloval tak, že své syny varoval, aby nohama nepošlapali ani kapky vody, které se vylily z plného džbánů. A tys nechal zasypat životodárný pramen vody? Vskutku, ty jsi dalek ideálu řádu víc než nejmladší z noviců.“

Kvardián svěsil hlavu studem.

„Udělal jsi ostudu jednomu z nejslavnějších synů řádu!“ pokračoval ministr ve výtkách. „Chci věřit tomu, že jsi nevěděl, koho ve své zaslepenosti a pošetilosti trestáš. Avšak ani posledního

bratříčkovi ses neměl tak odvděčit za dobrý skutek vykonaný ze soucitu. František vyžadoval od představených řádu moudrost a umírněnost. Tobě chybí obojí. Proto už nebuděš kvardiánem tohoto konventu. Tvůj úřad nechť převezme bratr Antonín a ty ho poprosíš, aby ti odpustil potupu, kterou jsi mu způsobil.“

Třesoucí se bratr Marek poklekl před svým nástupcem. Antonín jej ale zvedl a vtiskl mu na tvář polibek pokoje.

Bratři opět objevili zasypaný pramen a za přívětivého vedení nového kvardiána se rozproul šťastně i pramen radosti.

Vedle Mesiny založil Antonín řadu nových řeholních míst. V Patti, Lentini, Noto a Gefalù vznikly vzkvétající kláštery, v nichž synové svatého Františka sloužili Bohu v chudobě a radosti srdce. Vlastníma rukama vysazoval Antonín cypřiše, olivovníky a pomerančovníky, o něž bratři s láskou a vděčností pečovali. Konventy, které Antonín založil, radost nikdy nepozbyly.

* * *

Rovněž na Sicílii nemohlo zůstat světlo Boží skryto. Biskupové si žádali velkého kazatele do svých měst, aby hlásal Boží slovo a volal k obrácení srdcí.

Za oněch časů byla Sicílie velmi horkou půdou. Císař Fridrich II., který vládl v Palermu přepychovému dvoru, se ocitl ve sporu s papežem kvůli křížové výpravě, kterou vícekrát přislíbil, ale stále znovu odkládal.

Nakonec jej Řehoř IX. exkomunikoval a vyhlásil interdikt nad každým místem, kde se zdržoval. Pobýval-li v jakémkoli městě panovník, pak umkly zvony a brány kostelů zůstávaly zamknuty. Mnohde si ovšem lidé zvykli žít bez pozhánání církve.

Velitel císařských vojsk Rainald ze Spoleta pustolil církevní stát ohněm i mečem. Kněze věrné papeži nechal oslepit, zmrzačit, přibít na kříž. Když panovník konečně, vysmívaje se papežské klatbě, vytáhl s malým doprovodem do Svaté země, odpověděl Řehoř IX. na výpad proti církevnímu státu tím, že svá vojska vyslal na Sicílii.

Na všech tepnách ostrova se v té době rojili divocí válečníci, němečtí rytíři a lancknechti, sarcénští rytíři, kteří sloužili pod císařským praporem, papežští vojáci s odznaky zlatých klíčů sv. Petra,

křížáci, záškodníci, žháři, pestrobarevně odění komedianti, kejklíři a všelijací jiní tuláci.

Cizinci o sobě dávali hlasitě vědět ve všech městech. Venku v ulicích propukaly šarvátky. V krčmách se do sebe pouštěli příznivci císaře s papežskými, jedni za císaře, druzí za církev. Víření vojenských bubnů se mísilo s tóny fléten vyhrávajících do tance. Děvčata se potulovala po nárožích. Chudé utiskovala hamižnost a lichva. Všechen stud a mravnost se zdály být ztraceny. Sama svatá víra zaznamenávala těžké ztráty. Kněží i řeholníci byli zesměšňováni, dokonce týráni, a mezi všemi nesli právě menší bratři, neboť byli pokládáni za nejvěrnější Římu, ten nejtěžší kříž.

Byl nejvyšší čas hlásat pokání a přivést zbloudilý lid zpátky ke slušnosti a dobrým mrávům.

Za takových žhavých let promlouval Antonín z kazatelen dómů a kostelů, na náměstích a trzích a jeho slovo hřmělo jako dunění hromu. On, jenž byl pln lásky a vlídnosti, měl na rtech drtivá slova dávných proroků, hlásal Boží soud hříšnému světu, ale současně milosrdenství a pokoj těm, kteří se celým srdcem obrátí.

Provázely jej Boží zázraky, takže zanedlouho jej prostý sicilský lid začal ctít jako svatého. Přesto mu byl také zde satan v patách. Mockerát, když Antonín vídal zdálky stoupat kouč z Etny, zdálo se mu, jako by viděl pekelného ducha, který se zvedá, aby zmařil jeho dílo.

Satan začal znovu vymýšlet bláznivé nástrahy, aby hlasatele pokání vystavil posměchu a odebral mu slávu jeho svatosti.

Jeden šlechtic, chtěl ponížit Antonína, přizval jej ke svému stolu, ale – aby ho zesměšnil – přikázal mu podat z legrace upečenou starou tuhovou sovu. Menší bratr upřímně poděkoval a pustil se do jídla k velké radosti hospodáře i jeho hostů. Všichni se váleli smíchy a šlechtic, který měl už něco upito, se k němu potácivým krokem přiblížil a zeptal se:

„Tak co, panačku, jakpak ti chutná stará sova?“

„Ty žertuješ, milý bratře,“ odpověděl kněz s úsměvem. „Vždyť to, co já jím, je výborný kapoun, chutný a měkký.“

„Kapoun?“ řehotal se zpustlý rytíř. Nato však prudce couvl a vykulil oči na krásně voňavou pečínku, na níž si minorita pochutnával. Pod blahoslavenou rukou svěťce se nechutný pták doopravdy proměnil v lahodného kapouna. Tu padl šlechtic,



sv. Antonín během kázání, Giorgio Trevisan

naráz vystřízlivělý, před knězem na kolena a prosil jej za prominutí, zatímco zaražení spolustolovníci vzali jeden po druhém do zaječích.

V Mesině se také událo, že se jednomu lehkomyslníkovi zachtělo si z Antonína vystřelit a pozval svěťce k sobě na oběd. Byl pátek, a tak se menší bratr podivil, ne však ve zlém, že mu naservíroval krocana.

„Teď asi hodně váháš, že, zbožný muži,“ poškleboval se hostitel. „Je pátek, a ty nesmíš jíst maso. Na druhé straně Ježíš Kristus svým učedníkům nakázal, aby jedli, co se jim předloží. Jak se tedy rozhodneš, abys neporušil nařízení církve ani příkaz svého Pána?“

„Nuže, budu jíst, cos mi dal!“ řekl Antonín klidně a pustil se do jídla.

„Mám tě, pokrytče! Konečně!“ smál se potutelně padouch, poté co řeholník odešel od stolu.

Na sklonku téhož dne měl Antonín hlásat Boží slovo všemu lidu před schody dómu. Rozlehlé náměstí zaplnily nedohledné zástupy. Dříve než však kazatel zdolal schody, bídník s vítězným výrazem

ve tváři stanul před biskupem, který se tam také objevil obklopen svým duchovenstvem, a aby to všichni slyšeli, nahlas zavolal:

„Ctihodné dámy i vy, věrní křesťané z Mesiny! Podívejte se! Zde jsou zbytky hostiny, kterou tento světec dnes, v den smrti našeho Pána, snědl!“ Zároveň rozprostřel před biskupa plátný ubrousek, do něhož byl posbíral kosti z pečinky.

„Cože to je?“ optal se nejvyšší pastýř z Mesiny a svraštil čelo.

„Kosti z krocana!“ křikl posměváček. „Řeholník Antonín jedl dnes krocana!“

„Odkdy mají krocani rybí kosti?“ divil se biskup dopálený šíleným žertem.

„Rybí kosti?“ vysmíval se muž, ale brzy mu úsměv ztuhl na rtech, když na ubrousku neviděl opravdu nic jiného než kostí z ryby.

„To jsou čáry! Čáry,“ blekotal darebák pospíchaje zahanben z davu. Ještě mnoho nepřekněného si však vyslechl, než se z tlačence vymanil.

Antonín jen podotkl s laskavým pousmáním:

„Tady Bůh znovu zkazil ďáblovi radost!“

Pak zvažněl, udělal znamení kříže a začal své kázání.

Pekelník opět neuspěl. Když chtěl zostudit kazatele, stal se sám obětí své zlovůle.

Velikonoce roku 1228 strávil Antonín ještě se svými bratry v Mesině, poté se odebral na cestu do Assisi na velkou svatodušní kapitolu. V doprovodu Lukáše Belludiho nastoupil na loď, aby po krátké plavbě dorazili do Itálie.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*



ŘÁD BRATŘÍ MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

Informace:

P. Bogdan Sikora, Tel.: 542 215 600,

E-mail: provinciat@minorite.cz, <http://minorite.cz>

Promluva papeže Benedikta XVI. před modlitbou Anděl Páně 1. 2. 2009

Kříž je zkárou ďábla

Draží bratři a sestry, letos nám nedělní liturgie podává k rozjímání Markovo evangelium, jehož charakteristickou známkou je takzvané „mesiášské tajemství“, tedy skutečnost, že Ježíš prozatím nechce, aby se někdo mimo vymezený okruh učedníků dověděl o tom, že je Kristem, Synem Božím. Proto také opakovaně varuje jak apoštoly, tak nemocné, které uzdravuje, aby nevyjevovali nikomu jeho identitu. Například úryvek z evangelia (Mk 1,21-28) vypráví o člověku posedlém démonem, který náhle začne křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi: Svatý Boží!“ A Ježíš mu nařizuje: „Mlč a vyjdi z něho!“ A nato, jak poznamenává evangelista, zlý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Ježíš nejenom vyhání demony z lidí, osvobozuje je z toho nejhoršího otroctví, ale samotným démonům brání, aby vyjevovali jeho identitu. A naléhá na toto „tajemství“, protože ve hře je zdar samotného jeho poslání, na němž závisí naše spása. Ví totiž, že pro osvobození lidstva z nadvlády hříchu, musí být obětován na kříži jako pravý velikonoční Beránek. Ďábel se jej však snaží odradit a svést na cestu lidské logiky mocného a úspěšného Mesiáše. Kříž Kristův bude zkárou démona, a proto Ježíš nepřestává učit své učedníky, že před vstupem do své božské slávy bude muset mnoho trpět, být odmítnut, odsouzen a ukřižován (srov. Lk 24,26), poněvadž utrpení je nedílnou součástí jeho poslání.

Ježíš na kříži trpí a umírá z lásky. Tímto způsobem dal zcela zřetelně smysl našemu utrpení, smysl, který mnozí muži i ženy všech dob pochopili, přijali a tak zakusili hluboký klid i v hořkosti tvrdých fyzických i duchovních zkoušek. Právě „síla života uprostřed utrpení“ je téma, které italsí biskupové zvolili pro své každoroční Poselství



foto: archiv

ke Dni pro život. V hloubi se připojuji k jejich slovům, z nichž vyzáruje láska pastýřů vůči lidu, odvaha hlásat pravdu, odvaha říci jasně, že například euthanasie je falešné řešení dramatu utrpení, řešení, jež je nehodné člověka. Pravá odpověď totiž nemůže přivodit smrt, být „sladkou“, ale má vydat svědectví lásky, která lidským způsobem pomáhá čelit bolesti i agónii. Budme si jisti, že žádná slza jak trpícího, tak toho, kdo je mu nablízku, není před Bohem ztracena.

Panna Maria chovala ve svém mateřském srdci tajemství svého Syna, sdílela jeho bolestné chvíle, podporována nadějí vzkříšení. Svěřme jí lidi, kteří se ocitli v bolestech i ty, kteří denně nasazují síly, aby jim pomáhali a slouží tak životu v každé jeho fázi: rodiče, zdravotníci, kněží, řeholníci, badatelé, dobrovolníci a mnozí další. Za všechny se modleme.

přeložil Milan Glaser

Česká sekce vatikánského rozhlasu

PŘEDEVŠÍM MODLITBA

„Cíl Rytířstva Neposkvrněné je:
Snažit se o obrácení... a posvěcení všech...“
(Spisy, 1139)

MODLITBA DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ PRÁCE

„Rytíř, Rytířstvo, válka; bojovně zní tato slova, protože také válku naznačují. Ne tu s použitím samopalů, kulometů, kanónů, letadel, jedovatých plynů, přesto skutečnou válku.

A jaká je její taktika?

Především modlitba. Katolíkům méně obeznaným se zdokonalováním duše se bohužel často zdá opačně. Práce, akce, toť v jejich chápání jádro působení. A přece ne.

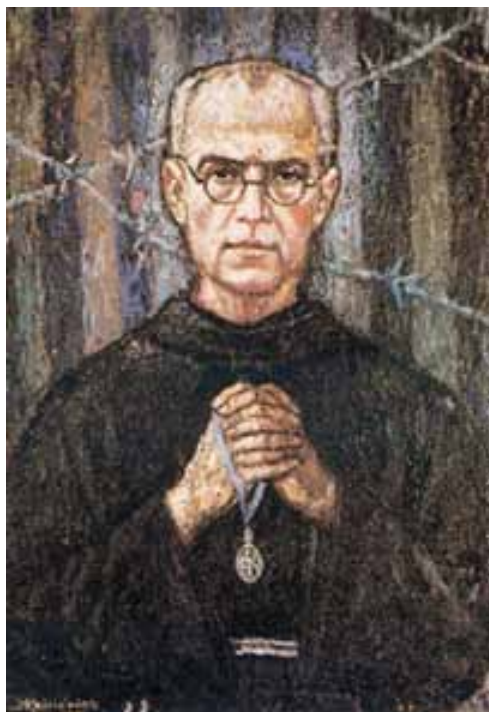
Modlitba a především modlitba je účinnou zbraní v boji za svobodu a štěstí duší.

A proč? Protože k nadpřirozenému cíli vedou pouze nadpřirozené prostředky. Nebe, čili, nakolik se mohu takto vyjádřit, zbožštění duše je v plném slova smyslu záležitostí nadpřirozenou. Takže přirozenými silami toho dosáhnout nelze. Tady potřebujeme také prostředek nadpřirozený – Boží milost. Ta se získává modlitbou pokornou a plnou důvěry. Milost a pouze milost osvětlení rozumu a posilnění vůle je příčinou obrácení, čili osvobození duše z pout zlého.

Takže především pokorná, důvěryplná, vytrvalá modlitba...“ (Spisy, 987).

Svatý Maxmilián psal tato slova v Grodnu, kdy byl zaneprázdněn těžkou prací. Jen velmi zřídka si mohl klidně sednout a soustředit se na psaní článku nebo dopisu. Byl neustále v jednom kole, někdy i v noci, kdy v klášteře ještě nebyla zavedena elektřina, na střídačku s jinými bratry točil klikou primitivního tiskařského stroje, aby vydal „Rytíře Neposkvrněné“.

Pět tisícový náklad vyžadoval čtyřicet tisíc otočení klikou. Občas se sv. Maxmilián vydával na noční cestu do Varšavy, aby se další noc vrátil a přivezl desítky kilogramů olovených tiskařských písmen nebo těžké kovové „klišé“ s ilustracemi,



kteří objednával ve varšavských podnicích. Spolu s bratry ručně balil „Rytíře“ do papíru, na který pak všichni ručně psali adresy čtenářů. Každé ráno sedával do zpovědnice, o některých dnech zajel selským povozem do nedalekých vísek, kde vyučoval náboženství... Stále měl málo času. I když byl celý život takto aktivní, nikdy nepochyboval, že v apoštolování, v oblasti „obrácení a posvěcení“ není nejdůležitější „práce“ ani „akce“, ale právě modlitba.

MODLITBA MĚNÍ TVÁŘ ZEMĚ

Cenil si modlitbu jako vyjádření osobního sjednocení se s Bohem a spojení s Matkou Boží Neposkvrněnou, jež ho vedlo k vlastnímu posvěcení a zároveň byl pro něho prostředkem evangelizace. Nedíval se na modlitbu jako na přídavek k práci, ale chápal ji jako první nástroj předávání víry.

Svůj pohled na věc zdůvodňoval vždy teologicky a opakoval, že „obrácení je milost, a milost se musí vyprositi“ (Spisy, 919).

Věřil, že modlitbou je možné vykonat nejvíce. R. 1940 psal: „Prosíme: „buď vůle tvá“, aby Pán Bůh omezil ještě více zlobu svobodné vůle těch, kteří chtějí jednat proti jeho vůli. Je sice pravda, že Pán Bůh nedopustí nic, co by pak na dobro obrátit nemohl, přesto ponechal duším veliké pole působnosti v tom, že mohou užívat jeho všemohoucnosti ke zmenšování svobody zlé vůle těch, kteří Boha nemilují.

Toť obrovské pole modlitby. Bůh chce, aby pokorné duše, jej milující, tedy i modlící se, dobrotou a mocí Boží vládly světem, zachraňovaly a posvěcovaly duše a království lásky Boží v nich rozpalovaly.“ (Písma, 1219).

Proto nikdy nesouhlasil se zanecháním modlitby kvůli práci a nejednou litoval, že nemůže odeslat část bratří, aby na kolenou vedli apoštolské dílo.

Když byl Něpokalanov na vrcholu aktivity a bratři pracovali také v noci, stále přemýšlel o ustavičné adoraci Nejsvětější Svátosti. Podařilo se mu ji zavést teprve za války, když stroje zmlkly a již nebylo možné vydávat časopisy. Pokládal ji za jediný apoštolský prostředek v těžkých dobách. Bratřím, kteří byli tehdy mimo Něpokalanov psal: „Tisk jsme ještě neobnovili [...] Avšak nejvznešenější činnost se rozvíjí, je to modlitba. K předcházejícím praktikám přibyla dokonce stálá adorace Nejsvětější Svátosti, což jsme si již dlouho přáli. Z počátku po dvou, pak po čtyřech a nyní po šesti bratřích se každou půlhodinu střídá po celý den v kapli. Takto od rána do večera bez přestávky plyne proud modlitby, té největší síly ve vesmíru, schopné proměnit nás i tvář světa.“ (Spisy, 777).

P. Paulin Sotowski, OFMConv, RN

Svatý Ludvík Maria Grignion de Montfort

Ctitel Marie, přítel kříže

„Skrze Pannu Marii přišel Kristus na svět a skrze Ni také má ve světě kralovat.“ Napsal v úvodu do svého slavného díla „Traktát o pravé mariánské úctě“, které bylo objeveno až v 19. století, sv. Ludvík Maria Grignion de Montfort. V některé další větě dodal: „De Maria numquam satis! Maria ještě nebyla dost chválena, velebena, uctívána, milována, Marii se ještě dost nesloužilo. Ona si zaslouží ještě více chvály, úcty, lásky a služby.“

Autor těchto slov – jeden z největších mariologů a mariánských ctitelů, který se jí odevzdal do „otroctví lásky“, pocházel ze staré francouzské šlechtické rodiny. Narodil se v Montfortu ve francouzské Bretani. Byl druhým z osmi dětí Jeana-Baptisty Grigniona a jeho manželky Jeanne Robertové. Po ukončení základního vzdělání začal dvanáctiletý chlapec studovat u jezuitů v kolegiu sv. Tomáše Becketta v Rennes, pak studoval teologii v semináři v Saint-Sulpice v Paříži.

Rodiče, když jej vypravovali do Paříže, mu chtěli dát koně, aby na něm uskutečnil cestu. Odřekl. Tehdy mu matka přichystala nové oblečení a otec značný obnos peněz. Mladý Ludvík však využil první příležitost k tomu, aby se takového balastu



zavil – peníze rozdál potřebným a s jistým nuzákem si vyměnil šatstvo.

Již tehdy planul velkou láskou ke Kristu – a zvláště k jeho Nejsvětější Matce Marii. Chtěl se jí obětovat, aby – jak napsal v dopise svému představenému – „jako obyčejný kněz vyučoval vesni-

čany a povzbuzoval hříšníky k účtě k Svaté Panně.“ V svých 27 letech se stal kaplanem nemocnice v Poitiers. Avšak hnán touhou „vyučovat vesničany“, přesvědčen, že je to jeho zvláštní mise, kterou mu svěřil Bůh, překonával mnohé překážky, jež mu kladli mnozí biskupové, stal se konečně – za souhlasu papeže (Svatý otec Klement XI. mu dal titul Misionář apoštolský) – lidovým misionářem a prošel severně západní diecéze Francie (okolí Poitiers, Bretaň, Nantes, Vandea). Během svých misíí účinně kázal, potíral jansenismus, vzýval k obnově křesťanských slibů, k účasti v liturgii a v náboženských procesích, budoval „kalvárie“ a přijímal zájemce do svých zbožných bratrstev (Bratrstvo svatého růžence, Milice sv. Michala, Přátelé kříže, 44 Panen, Bratrstvo kajcníků). Podporoval chudé. Mnohé obracel. Také dával všem dobrý příklad svým as-

Dobře pomodlené *Zdrávas Maria*, to znamená pozorně, zbožně a prostě, je, podle svatých, *nepřítelem ďábla* a zahání ho na útěk. Je kladivem, které ho drtí. Je *zdrojem svatosti pro duši, radostí andělů, líbeznou písní předurčených, chvalozpěvem Nového Zákona, Mariinou rozkoší a slávou Nejsvětější Trojice. Zdrávas Maria je nebeskou rosou*, která zúrodňuje duši, je *čistým polibkem lásky*, který dáváme Marii, je *nachovou růží*, kterou jí darujeme, *vzácnou perlou*, kterou jí nabízíme, *číší ambrosie, božského nektaru*, kterou jí podáváme. (...)

Naléhavě vás tedy prosím pro lásku, kterou vás miluji v Ježíši a Marii, abyste (...) se modlili *růženec*, a pokud čas dovolí, každý den všech patnáct desátek. A v hodině své smrti budete žehnat dni a hodině, kdy jste mi uvěřili. A když zasejete s požehnáním Ježíšovým a Mariiným, sklídíte věčné požehnání v nebi: *Kdo rozsévá požehnaně, požehnaně také bude sklízet.*

sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu,
O pravé mariánské účtě

ketickým způsobem života a kajícími praktikami, které na sebe bral za účelem obrácení hříšníků. Říkali mu „dobrotivý otec z Montfortu“.

O mnoho let později našeho světce nazvali také „otcem válečné Vandee“. Velmi totiž ovlivnil obyvatelé této francouzské provincie, takže ti velice odvážně bránili svou víru proti barbarským antikatolickým stoupencům Francouzské revoluce.

Sv. Ludvík založil misionářské kongregace montfortánů (Mariina společnost – Societas Mariana Monfortiana) a spolu s Marií Ludvíkou Trichet Společnost dcer Boží Moudrosti (podle plánů zakladatele se sestry měly starat o nemocné a o školní vyučování především chudých).

Sv. Ludvík Maria byl velkým propagátorem účty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a k Nejsvětější Panně Marii, především k modlitbě růžence (k povzbuzení k modlitbě napsal dílo „Předivné tajemství svatého růžence“).

Vzýval lidi, aby se stali opravdovými křesťany – „přáteli kříže“, které je možné poznat podle čtyř vlastností křesťanské dokonalosti: podle silné vůle chtít se stát svatými, sebezáporu („zapři sám sebe“), utrpení („vezmi svůj kříž“) a činnosti („... a následuj mě“ – Mt 16,24).

Sv. Ludvík zemřel vyčerpan intenzivní apoštolskou prací a stráven nemocemi. Bylo mu jen 43 let.

Spiritualita sv. Ludvíka, a zvláště nauka obsažená v jeho „Traktátu o pravé mariánské účtě“, měla velký vliv na mladého bohoslovce Karola Wojtylu. Ten, když se stal papežem, zdůrazňoval, stejně jako francouzský světec žijící před 300 léty, velkou roli Panny Marie v Božím plánu spásy světa. Montfortovo světoznámé „Totus Tuus“ („Celý tvůj“) se stalo jeho mottem jak biskupským, tak papežským. V encyklice „Redemptoris Mater“ Jan Pavel II. připomenul sv. Ludvíka z Montfortu, „který vybízí křesťany, aby se odevzdali Kristu skrze Marii, a takto věrně realizovali v životě své křesťanské závazky.“

Sv. Ludvík byl kanonizován r. 1947 papežem Piem XII. V současné době se usiluje o jeho prohlášení učitelem církve.

Relikvie sv. Ludvíka se nacházejí v místě jeho úmrtí – v kostele St. Lament-sur-Serve.

Hagiographus
Zdrolo 17/2008

Uvidět zmrtvýchvstání (J 20,1-10)

Když učedníci vstupovali do temného hrobu, uviděli něco, co je přesvědčilo o zmrtvýchvstání. Samotný pohled na prázdný hrob by je jistě nestačil přesvědčit o Ježíšově vítězství nad smrtí. Museli spatřit něco mimořádného. Uviděli ležící plátna a také zvlášť ležící roušku, která byla na jeho hlavě. Nešlo o to, že idea života vyvstala v jejich vědomí a že pochopili, že Ježíš v jejich mysli již nikdy neumře. Ani se nejednalo o to, že Ježíš přečkal letargii, ani o jakousi nelogickou etapu reinkarnace. Museli zahlédnout něco, co dokumentovalo skutečné zmrtvýchvstání!

Připomeňme si, že Lazar se po vzkříšení nemohl sám osvobodit od pláten, jimiž byl těsně omotan a ta ho svazovala – potřeboval pomoc těch, co stáli okolo a byli svědky jeho vzkříšení. Ježíš se neprobudil kvůli chladu nebo díky síle svého organismu. Po jeho smrti přinesl Nikodém 100 liber vonných látek – směs myrhy a aloe (tehdejší libra odpovídá přibližně dnešním 325 gr). Každý pruh plátna byl posypán vonnostmi. Kdyby byla plátna odvinuta a sundána, vonná směs by se vysypala na zem. Dále by plátna byla rozmotána a rouška rozvázána. Řecký text jenně naznačuje, že plátna zůstala nerozvázána a tělo z nich jednoduše... uniklo. A právě toho si okamžitě všimli učedníci! Tělo zmizelo, přičemž nenarušilo plátna, jimiž bylo pečlivě ovinuto. Učedníci uviděli také syndarion – roušku, která byla složená, což je v řečtině možné chápat tak, že si uchovala tvar hlavy, jako by zůstala prázdným obalem. To na ně muselo udělat obrovský dojem. Bylo to tak jednoznačné, že již neanalyzovali „místo nálezu“, ale jednoduše uvěřili. Všechno, s čím se setkali, poukazovalo na zázrak.

Máme tedy autentickou zprávu z oné události, která k nám promlouvá i dnes a dává nám podklady naší víry v Ježíšovo zmrtvýchvstání, jež je také předpovědí našeho povstání z hrobů.

Zmrtvýchvstání můžeme zakusit již dnes. Totiž smrt je daň za hřích, a proto když se v demaskující zpovědi zbavujeme hříchů, překonáváme nás svazující důsledky smrti. Je tomu tak díky tomu, že on – Světlo světa – povstal a vyšel z hrobu bez překážek.

Okamžitě po narození byl Ježíš zavinut do plének, do bílých pláten, nejspíš dost pevně, takže se nemohl moc hýbat. Toto srovnání se může zdát nevhodné, avšak chci poukázat na jednu paralelu: smrt se díky Ježíšovi stala novým narozením, život smrti nekončí. Je však důležité, kde se po odklopení víka rakve ocitneme. Klíčem do nebe je zbavit se hříchů – vyznat je ve zpovědi, klíčem do pekla – nechat si je pro sebe.

P. Augustin Pelanowski, GN 13/2005



Tváří v Tvář

Kdo pečoval o roušku po nanebevstoupení Ježíše? „Jsem přesvědčena, že sama Maria,“ říká sestra Blandina. „Existuje taková stará legenda, jejíž text se našel v Gruzii.“

Ospalé městečko se budí z letargie, lidé pijí ranní kávu. Ke kostelu přijíždějí první hlučné italské výpravy. Za chvíli staneme před jedním z největších tajemství křesťanství: před obrazem, na němž nejsou stopy barev; obrazem, namalovaným na mořském hedvábí, na které... nelze nic namalovat. A to je teprve začátek překvapení, která nás čekají.

Vidím, že nic nevidím

Sestru Blandinu Paschalis Schlömer, trapistku, která léta zkoumá roušku z Manoppella, najdeme v kostele. Čeká na zájezd z Bari, ale Italové, naštěstí pro nás, nepřijeli. Máme spoustu času na rozhovor! Přicházíme ke slavnému obrazu. Tvář se objevuje a mizí. Jako v citátu: *Ještě chvilka a neuvidíte mne, a znovu chvilka a zase mne uvidíte.* „Kde je ta slavná tvář?“ diví se lidé, vstupující do kostela. Teprve když přicházejí k oltáři, pod určitým úhlem vidí obraz dlouhovlasého muže se zlomeným nosem a částečně vytrhaným voussem. Má otevřené, živě hledící oči. Zpočátku se však zdá, že v rámu visí průsvitné plátno. To je test víry. Člověk to nečeká – jako Jan Budziaszek, bubeník ze skupiny Skaldowie: „Vcházím do kostela a polévá mě studený pot,“ říká, „vidím, že nic nevidím.“ A toho dne bylo čtení z Apokalypsy: *Sluhové Jeho budou Mu vzdávat čest a budou hledět na Jeho tvář.* „Pane, je to tak zlé s mojí vírou?“ polekal jsem se. Říkám si: „Půjdu aspoň k oltáři, abych se omluvil Bohu za své hříchy.“ Zvednu hlavu, a vtom se objevuje jemný obraz tváře. Strávil jsem u obrazu snad dvě hodiny. Tváří v tvář s Ježíšem. Přijedu domů, vyprávím nadšeně o Manoppellu a žena, restaurátorka uměleckých děl, pohlíží na obrázek Ježíšovy tváře a diví se: „Eeee, proč je tak škaradý?“



„Často lidé takto reaguji?“ ptáme se sestry Blandiny. „Někteří ano,“ usmívá se řeholnice. „Obraz ukazuje, že krásu je třeba hledat hlouběji. Pro někoho může být rozčarováním: čekal někoho pohlednějšího. K nalezení krásy v tom zmučeném obličejí je nutná proměna srdce. Vidíme to, co máme v srdci. Obětujeme-li čas posezení před rouškou, prožijeme setkání s živou osobou. To není metafora. Opravdu se potkávaš s živým člověkem!“

Co uviděla řeholnice v zrcadle?

„Sestro, vás ten obraz okamžitě nadchnul?“

„Ne. Napřed jsem měla pochybnosti, cítila ohromný neklid. Žila jsem tehdy za zdmi klauzurního kláštera v Německu. Cítila jsem zábrany vůči přijetí tohoto poslání. Poprosila jsem známého řeholníka, aby mi udělal dva snímky v přirozené velikosti: obrazu z Manoppella a Ježíšovy tváře, otisknuté na Turínském plátně. Poslal mi tyto snímky, ale zmýlil se: tvář z Manoppella vyvolal obráceně. Nijak nesouhlasila s Plátnem. Musela jsem postavit fotku k zrcadlu a teprve tehdy jsem uviděla skutečnou Ježíšovu tvář. Dobře si tu chvíli pamatuji. Mé srdce ovládl divný, mystický pokoj.“

Udivená sestra spatřila nápadnou podobnost Tváře na roušce z Manoppella s tou, která je vidět na Turínském plátně. Shodovaly se nejen proporce tváří, ale i stopy zranění. Sestra se podivila, neboť rouška je vyrobená z mořského hedvábí, drahé tkaniny z velmi tenkých nitěk, které... nepřijímají malířské barvy ani se nedají zpracovávat žádnou známou uměleckou technikou. Potvrdily to detailní testy roušky. Neukázaly ani stopu pigmentů či barev. Čisté mořské hedvábí, bez příměsi barvy. Jak vyřešit tuto záhadu? Jakou neznámou techniku použil umělec malující Kristovu tvář? Snad obraz vznikl pod vlivem něčeho, co vyvolalo v nitkách mořského hedvábí chemické změny, podobné jevu hologramu? Rouška z Manoppella je ta, která byla položena na tvář mrtvého Ježíše. Jeho tělo obalili plátnem a na tvář položili roušku z mořského hedvábí. Tajemný obraz vznikl ve chvíli zmrtvýchvstání. Díky záření o vědecky dosud nevysvětleném původu se na Turínském plátně objevil obraz umučeného Krista a na roušce z Manoppella obraz tváře Zmrtvýchvstalého. To zjistili experti zkoumající roušku. To si myslí i sestra Blandina.

Skok do neznáma

„Nemyslela jsem, že se ocitnu na tomto italském poutním místě,“ říká. „Budovala jsem klášter ve východním Německu a chtěla jsem to dílo dokončit, ale současně mi lidé z Manoppella psali: Musíš sem přijít! – Najde-li mi Bůh poustevnu, pojedu, řekla jsem. – A čím se budeš živit? – Psaním ikon. Lidé z Manoppella napsali: Máme pro vás dům. – Jedu – zariskovala jsem. To byl skok do hluboké vody. Opouštěla jsem milované společenství, abych jela do cizí země. Navíc se čtyři dny před odletem ukázalo, že dům se pro mne nenašel. To byl čas těžké zkoušky, boje, ale vnitřní touha byla silnější než já. Něco mě sem přitahovalo. Či Někdo? Důvěřovala jsem Bohu a odjela do neznáma. Několik dnů jsem bydlela v hotelu, ale naštestí se podařilo najít nějaký domek jako poustevnu.“

„A tak jste se stala sestrou Blandinou od Boží Tváře...“ „Tak mě nazývají?“ dívá se trapistka.

„Nebála jste se vy, pokojná a tichá řeholnice, živelných, impulsivních Italů?“ „Ze začátku ano, ale časem jsem se naučila s nimi žít,“ rozesměje se. „Když jsem odhalila nápadnou podobu Obrazu s tvářmi z Turínského plátna, řekla jsem si: o tom se musí do-

vědět papež! Napsala jsem Janu Pavlu II., ale dopis se nikdy nedostal na jeho stůl. Velice mě potěšilo, když 1. září 2006 navštívil svatyni Boží Tváře první papež v historii. Benedikt XVI. se modlil před obrazem sedm minut. Byl velmi rozechvělý. O záračné roušce zaslechl již mnohé od kardinála Joachima Meisnera, fascinovaného Manoppellem. Hierarcha z Kolína nad Rýnem po návratu z vesničky v kraji Abruzzo zvolal: Dnes jsem viděl Ježíše zmrtvýchvstalého!“

Prasklá závěrka

„Co cítíte, když se zahledíte do tváře z Manoppella?“ ptáme se sestry. „Velkou doborotu. Cítím pronikavý pohled. Svatá tvář je diskrétní. Ježíš má oči beránka. Není v nich ani stín obvinění. Jsou lidé, kteří nic nevidí a nic necítí. Odcházejí zklamáni. – To není nic zvláštního, obyčejný obraz – krčí rameny. Jiní pocítují setkání s živým Ježíšem. K tomu jsou potřeba oči víry.“

„A jaké oči má Ježíš?“ „Inu, to závisí na světle. Jeho tvář je každý den jiná. Každé ráno je nová: utíká, vymyká se. Nenechává se reprodukovat.“ Citelně se o tom přesvědčil náš fotoreportér Kuba Szymczuk. Chtěl udělat detailní snímek Tváře z roušky svým novým, „nezničitelným“ Nikonem, když náhle v aparátu praskla závěrka. Bylo to tak překvapivé, že jsme k tomu nemuseli domýšlet žádnou teorii.

„Někdy si při odjezdu z Manoppella nezapamatuju tvář,“ vysvětluje sestra Blandina. „Ale zůstává něco více: vzpomínka na setkání s živým člověkem. To je zkušenost tisíců lidí. – Ježíš na nás hleděl – povídají pohnutě. Dokonce i pravoslavní líbají Roušku s ohromnou zbožností a padají před ní na zem. Jestliže každodenně adorují Mandylion, obraz lidskou rukou neudělaný, co teprve mají říkat o Božské Tváři z Abruzza?“

Sestra Paschalis také píše ikony. Ve své poustevnické kapličce pověsila nad oltář obraz Matky Boží Čenstochovské. Nazvala ji Matkou Svaté Tváře. Je specialistkou na tváře. Bydlí v maličkém domku mezi mnoha ikonami, obrázky, rytinami. Jakou tvář vidí, když přivře oči a začne se modlit? Obraz z Manoppella? „Nemohu vám povědět,“ usmívá se tajemně.

Polské překvapení

„Jan Pavel II. hodně mluvil o Božím milosrdenství,“ říká. „V Łagiewnikách mu uvěřil celý svět.“

A co to má společného s obrazem z Manoppella? Pojdte, uvidíte překvapení,“ směje se trapistka. Jedeme do blízké poustevny, ukryté za vysokými stromy. Sestra zapíná počítač a spouští Photoshop. Na monitoru se objevuje známá tvář: obraz Ježíše Milosrdného. Jeho první, vilniuská verze. „Roku 1931 svatá Faustyna uviděla Ježíše, který požádal o namalování obrazu milosrdenství. Po mnoha potížích se to povedlo,“ líčí zapáleně trapistka. „Když Faustyna uviděla obraz Eugenia Kazimirowského, rozplakala se: Ve skutečnosti je Ježíš krásnější! Sám Kristus ji však uklidnil: *Velikost tohoto obrazu není v kráse barev ani umění štětce, ale v mé milosti.* Před tím obrazem se dodnes ve Vilniusu modlí zástupy. Druhý, rozšířenější obraz Ježíše Milosrdného vznikl až po smrti Faustyny. Neviděla ho na vlastní oči. A teď to překvapení,“ tajemně se usmívá sestra Blandina. V počítači přikládá obraz Kazimirowského

na obraz z Manoppella. Tváře se pronikají. Sestra mění proporce: 30 %, 60 %... Efekt je udivující. Obě tváře se ideálně shodují. Souhlasí i detaily.

„Víte, co je mým nejpodivuhodnějším objevem? Faustyna do svého „Deníčku“ zapsala Ježíšovo proroctví: *Než přijdu jako spravedlivý Soudce, přicházím nejprve jako Král milosrdenství.* Hluboce věřím, že právě obraz z Manoppella ukazuje světu laskavou Boží tvář,“ říká sestra na rozloučenou. „Ta bezbranná Tvář – to je splnění proroctví Faustyny...“

V horách Abruzzo ukryté Manoppello stále čeká na své objevení. Vracíme se stužkou silnice, vinoucí se po úbočí. Cestou do Říma navštívíme jednu italskou rodinku. „Odkud se vracíte?“ ptá se hostitel. „Z Manoppella? A co jste tam dělali? Svatá Tvář? Hmmm, kdesi jsem o tom četl...“

*Marcin Jakimowicz, GN 21/2008,
překlad Karel Henc*

Příběh z metra

Svědectví řeholní sestry M.



Bylo už pozdě večer, když jsem přicestovala do Prahy. Poté co jsem vystoupila z autobusu, musela jsem cestovat dál metrem. Není to příjemný pocit – o půl desáté večer, řeholní sestra v hábitu sama v metru. V důvěře v Boží ochranu jsem spěchala točitými chodbami, ...schody dolů, zase chodba, další schody, nikde nikdo. Když tu najednou se v tom liduprázdnou ozval mužský hlas: „*Jeptulo,*

počkej! Musím s tebou mluvit!“ Z jedné chodby se vypotácel podnapilý muž ne zrovna nejlepšího vzhledu. Letmo jsem na něj pohlédla a přidala jsem do kroku. Ale on se potácel, jak se dalo a hlasitě za mnou vykřikoval hrozivým hlasem: „*Počkej, jeptulo, slyšíš, neutíkej! Musím s tebou mluvit!*“

Přestože mě přepadl hrozný strach, zůstala jsem stát, protože mi ho přišlo líto, když za mnou tak zoufale volal.

V ruce jsem sevřela zázračnou medailku Panny Marie a v duchu jsem se modlila za sebe i za něho. Čekala jsem, co bude chtít. Myslela jsem, že bude žábrat peníze nebo něco k jídlu.

Když se ke mně přiblížil, postavil se přede mnou a s nevýslovným výrazem bolesti v očích se mě zeptal: „Jeptulo, řekni, může i mně Bůh odpustit? Ale řekni mi pravdu, prosím tě!“ Tím mě skutečně překvapil. Bylo mi jasné, že mu nestačí odpověď jednou větou. A tak jsem se s ním dala do řeči o tom, že Bůh má rád každého člověka. Každého, tedy i jeho Bůh stvořil z lásky. A přestože věděl, že zhřešíme, že zklameme tuto jeho lásku, on nás nepřestal milovat. Právě proto poslal svého Syna. Ježíš zemřel za nás, aby přinesl náhradu za naše hříchy. On touží po tom, aby nám mohl odpustit. Touží, abychom litovali svých hříchů, a abychom přijali jeho odpuštění.

Můj společník velmi soustředěně naslouchal a znovu se zeptal, zda je to skutečně pravda. Znovu jsem mu to musela potvrdit.

Chvilí uvažoval a potom povídá: „Víš jeptulo, s kým mluvíš? Podívej!“

To, co následovalo, mi naprosto vyrazilo dech. Rozepnul kabát a pod ním měl pozastřekované pistole, dýky a nože. Trásla jsem se hrůzou, přitom jsem silně svírala medailku a v duchu jsem se modlila.

On začal vyprávět svůj životní příběh: „Víš, já jsem byl policajtem. Nadělal jsem mnoho zla. Bylo to v těch letech, víš... mnoho lidí jsem zabil. Možná byli docela nevinní. Mne to nezajímalo... A teď, když jsem na penzi, často přemýšlím a mám z toho děsivý strach. Zvláště večer. Nemohu usnout, je to strašné. Děším se, že Bůh mi to nikdy neodpustí.“

Bylo vidět, jak hodně se trápí. Řekla jsem mu, že by mu pomohla modlitba, a ať se večer modlí, když ho ovládne ten strach. Zeptala jsem se ho, zda se už někdy modlil. Odpověděl, že je pokřtěný. Pocházel z Moravy a jako malý chlapec dokonce ministroval. Ale později všechno zanedbal a teď už se modlit zapomněl. Navrhla jsem mu, že to může zkusit spolu se mnou.

A tak jsme se v ten pozdní večer v metru spolu modlili Otčenáš, Zdrávas Maria a Sláva Otcí. Slyšela jsem, jak odjíždí další vlak, ale to teď nebylo podstatné.

Když jsme se pomodlili, povzbudila jsem ho, aby vyhledal kněze, že on mu pomůže připravit

se na zpověď, a aby se ze všeho vyzpovídal. Bůh mu tak určitě odpustí. Slíbila jsem mu, že i já se za něho budu modlit. Nakonec jsem mu věnovala zázračnou medailku Panny Marie a naučila jsem ho modlit se větu na medailce napsanou.

Přestože zpočátku bylo v jeho očích zoufalství, nyní jsem v nich viděla záblesky naděje a osvobození. Z toho, co jsem mu pověděla, byl šťastný. Chtěl se mi nějak odvděčit a přitom nevěděl, co by mi dal. Nakonec vytáhl z kapsy stokorunu a vtiskl mi ji do ruky. Nemohla jsem ho odmítnout, abych ho neurazila. A ještě něco – z druhé kapsy vytáhl klobásu a říká: „Vem si buřt. Víš, to jsem vzal pro psa. Ale vem si ho ty. A jdi, jeptulo, jdi a všem to říkej, že Bůh je ochotný nám odpustit...“

Pomalou odcházel a jako poklad si odnášel tato slova o Božím milosrdenství, která si stále opakoval. Více už mi nevěnoval pozornost a ztratil se ve spleť chodbách pražského metra. A já jsem mezitím úplně zapomněla na svůj strach, ponořila jsem se do modlitby vděčnosti za dar odpuštění a do úvah o tom, jak moc toto Boží milosrdenství člověk potřebuje.

z knihy Velké jubileum, srpen 1999

Slova Pána Ježíše sestře Faustyně Kowalské:

„Dcero má, říkej celému světu o mém nesmírném milosrdenství. Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přibližují. Duše, která přijme svátost smíření a svatě přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; **ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.** Mé milosrdenství je tak veliké, že jím nepronikne žádný rozum, ani lidský, ani andělský, za celou věčnost. Vše, co existuje, má svůj původ v nitru mého milosrdenství. (...) Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátní ke zdroji mého milosrdenství.“

/Deníček 699/



BOŽÍ HLAS

- zdalipak ho slyšel i Mojžíš ?

„Otče, jak víš, že to byl Bůh, kdo k tobě promluvil?“ zeptal se Nabihu a naklonil se dopředu. „Byl jsi celý den na slunci. Nebylo by to poprvé, co bys měl úpal.“

„A jsi si tím jistý, můj bratře?“ zeptala se také Miriam a uchopila si tvář do dlaní. „Tak dlouho jsme v to doufali.“

„Ano, jsem si tím jistý. Nikdo si takový hlas nedokáže ani představit. Neumím to lépe popsat a nemám ani čas se o to pokoušet. Musíte mi věřit!“

Ale z úst Áronových synů Nadaba, Abihua, Eleazara a Itamara se spustila lavina námitek.

„Za hranicemi Egypta jsou Filištínci.“

„Otče, v poušti přeci nemůžeš přežít.“

„A co povíme starším, když se budou ptát, kde jsi? Budou chtít vědět, proč jsme svého otce nechali jít do takového bláznovství.“

„Nedostaneš se ani k obchodní cestě a už před ní tě zastaví.“

„A kdyby se ti to přeci podařilo, jak přežiješ?“

„Kdo půjde s tebou?“

„Otče, vždyť je ti už třiaosmdesát let!“

Eleazar položil Áronovi ruku na rameno. „Otče, já půjdu s tebou.“

Miriam rázně dupla. „A dost! Nechte mluvit také otce.“

„Nikdo se mnou nepůjde. Půjdu sám a Bůh se o mě postará.“

„Jak najdeš Mojžíše? Poušť je rozsáhlá a velká. Kde vezmeš vodu?“

„A potravu? Neuneseš jídlo na tak dlouhou cestu.“

Miriam vstala. „Chcete otce odvrátit od toho, co mu přikázal Bůh?“

„Miriam, sedni si.“ Áron se vážně podíval na sestru, která jen přispívala ke k zmatku, jenž pociťoval a víceméně si sám pro sebe řekl: „Bůh mě na tuto pouť povolal. Jistě mi ukáže cestu.“

Copak se k němu už celé roky nemodlil? Mojžíš už možná ví daleko více. Možná se Bůh nakonec chystá pomoci svému lidu. „Musím důvěřovat Bohu Abraháma, Izáka a Jáкова a dovolit mu, aby mě vedl.“ Řekl to přesvědčivěji, než sám myslel, neboť námitky jeho rodiny mu dělaly starosti. Proč pochybují o tom, co řekl? Musí udělat to, co mu pověděl Bůh: je na čase jít. A to rychle, dříve než ho opustí odvaha.

Áron odešel před východem slunce. Vzal si kožený měch s vodou, sedm malých nekvašených chlebů a hůl. Kráčel celý den. Potkával Egyptány, ale naštěstí mu nevěnovali žádnou pozornost. Možná i proto, že při pohledu na ně se při chůzi ani nezachvěl. Bůh v něm posiloval vědomí, že jeho cesta má smysl. Únava a stísněnost ho zatím netrápily. Naopak s každým krokem cítil jakoby příliv nových sil, jako znovuzrozený si v duchu ustavičně opakoval: „Bůh existuje. Bůh promluvil.“ Řekl mu, kam má jít a že tam najde Mojžíše!

Jaký asi bude? Strávil jeho bratr celých šedesát let v poušti? Má rodinu? Ví, že on, Áron, za ním přijde? Promluvil i k němu Bůh? Jestli ne, co Mojžíšovi řekne, až ho najde?

Tyto otázky ho znepokojily, ale zahnal je: Bůh ho jistě neposlal tak daleko jen tak. Má to smysl.

Áron šel celý den, potom další. V noci spával pod širým nebem a nad hlavou mu zářily hvězdy. Byl v tom celém tichu sám. Ještě nikdy nebyl takhle sám, nikdy se necítil tak osamocený. A navíc tak žíznlivý! Aby se mu nevysušila celá ústa, lízal malý plochý kámen. Velmi si přál, aby mu stačilo jako doma zdvihnout ruku a chlapec by přiběhl s měchem plným vody.

I chleba už mu skoro došel. V žaludku mu kručelo, ale obával se, že dříve nebo později bude večer. Nevěděl totiž, jak daleko ještě musí jít a jestli mu zásoba chleba vydrží. Netušil, čím jiným by se na poušti živil. Neměl sílu cokoliv ulovit. Cítil únavu a měl hlad. A začínal pochybovat o tom, zdali to byl Boží hlas, který slyšel, nebo si ho přeci jen představoval?

Nebyla to jen vlastní představivost, která se zrodila po tolika letech plných bídy a umírající naděje, že přijde vykupitel a vyvede je z otroctví? Copak měli jeho synové pravdu, když si mysleli, že má úpal?

Ale ne. Opravdu to byl Boží hlas. Mnohokrát v životě byl na pokraji sil vyčerpáním a měl úpal, ale nikdy neslyšel hlas jako tento:

„Jdi na poušť naproti Mojžíšovi! Jdi! Jdi!“

Opět se vydal na poušť a šel až do setmění. Poté si našel místo pro oddych. Nesnesitelnou horkost vystřídal mrazivý chlad, který se Áronovi zahlodával tak do kostí, až se celý třásl. Když spal, zdálo se mu, že sedí se syny u jednoho stolu, smějí se a radují se a Miriam jim podává chléb s masem, suché datle a víno. Když se probudil, přepadlo ho zoufalství. „Bože, ty jsi mě vyvedl na poušť, abys mě zahubil? Není tu voda, jen nekonečné moře skal.“

o o o

Áron už nepočítal dny, které strávil na poušti. Posílněný oázami, na které občas narazil, zamířil na sever a potom na východ do Midjánu. Ze dne na den se stále více opíral o hůl. Nevěděl, kam až došel, ani netušil, jak daleko ještě bude muset jít. Věděl jen jedno: raději by v poušti zemřel, než by se měl obrátit a jít nazpět. Toužil vidět Mojžíše tak dychtivě, jako toužil po doušku vody a kousku chleba.

Když vyšel na širokou planinu před rozčísnutý vrch, utřel si z čela pot a přimhouřil oči. Je to skutečně osel a malé přístřeší? U dveří seděl nějaký muž. Postavil se, v rukou hůl, a vyšel do volné krajiny. Hlavu otočil směrem k Áronovi. Áron pln naděje zapomněl na hlad i žízeň.

„Mojžíši!“

„Ó, Bože, ať je to můj bratr!“

Muž se rozběhl k němu a s otevřenou náručí zvolal: „Árone.“

*Z knihy Áron od Francine Riversové,
Dobrá kniha, Trnava 2008
(redakčně upraveno a kráceno)*

Modlitba francouzské královny Alžběty

Nevím, ó můj Bože, co mě dnes potká. Vše, co vím, je, že se nic nepříhoda, co bys nepředvídal po celou věčnost. To mi stačí, ó můj Bože, abych byla klidná.

Velebím tvé věčné úradky. Podrobuji se jim z celého srdce. Chci vše, přijímám vše, obětuji ti vše. Spojuji tuto obět s obětí tvého milého Syna, mého Spasitele, a prosím tě skrze jeho svaté Srdce a pro jeho nekonečné zásluhy, uděľ mi trpělivost v mých utrpeních a naprostou odevzdanost do tvé vůle, jaká ti právem patří ve všem, co chceš a co na mne dopustíš.

Amen.

DUBNOVÉ JUBILEUM

Bůh žehnal nové řeholní rodině Františkově a rozmnožoval ji. Netrvalo dlouho a František byl obklopen 11 druhy. V té době pocítil potřebu vyprosít si pro své dílo, které tak spontánně vzniklo a rozvíjelo se, požehnání a schválení. „Pojďme ke své duchovní matce, církvi, a oznámíme sv. Otcí vše, co s námi nehodnými Bůh už vykonal. Až poznáme jeho vůli a dostaneme přesnější pokyny, budeme moci snáze pokračovat v tom, co jsme započali“, říká František jednoho dne ostatním.

Bylo to na jaře r. 1209. Když oschly cesty a ukázalo se slunce, vydali se bratři na cestu do Věčného města Říma, šli přes Spoleto, Terni a Orte, až konečně po via Salaria se přiblížili cíli své cesty. V dálece za sebou nechali hory, jejichž vrcholky se ještě tu a tam bělaly ostrůvky sněhu. Cesta byla namáhavá, noci chladné a větrné, ne vždy našli přístřeší a otevřenou ruku, která by podala potřebné k ukojení hladu a žízně. Ale oni byli navzdory všemu bezstarostní, spokojeni s málem a zcela odevzdáni do péče toho, který obléká polní lilie a stará se o ptáky v povětří. Čím více se blížili pouťníci k Římu, tím bylo na silnici živěji: hemžilo se to zde všelijakými lidčkami, kteří spěchali do města za nejrůznějšími záležitostmi, nejčastěji však za obchodem nebo kvůli řemeslu. Občas předjel chodce šlechtic nebo duchovní na koni. Také opačným směrem se ubíralo dosti lidí, kteří si vyřídili své záležitosti a vraceli se domů do vesnic a městeček. Mnozí zvědavě a snad i pohrdavě si prohlíželi nezvyklé chodce, oblečené na stejný způsob – jakoby po selsku – celé uprášené a zablácené, ale přitom s jasnými, radostnými tvářemi. Chvillemi se polohlasně modlili, chvillemi spolu rozmlouvali, chvillemi šli mlčky a jakoby zamyšleni. František nechtěl být vůdce, bránila mu v tom pokora. Proto pověřil vedením bratra Bernarda, jehož nazýval svým „prvorozeným synem“. Bratři se trochu obávali, jak v Římě pořídí, byli nejistí a neměli zkušenost, jak jednat s vysokými kruhy.



Kázání sv. František před Honoriem III.,
Giotto di Bondone, freska v Bazilice svatého Františka, Assisi

Ale František je povzbudil a potěšil, když jim vyprávěl svůj sen, který měl poslední noci na cestě k městu. Viděl krásný, silný a velice košatý strom, který v něm budil nesmírný obdiv. Když přišel blíž, vyzdvihla jej do výše neznámá síla, on se chytil samotného vrcholu stromu a jak se pomalu našel k zemi, sklonil i strom. Světec v tom poznával neklamný pokyn od Boha, že Svatý otec schválí prosté pravidlo života neboli řeholi, již František sestavil z několika výroků evangelia, tak aby jejím základem byly tři evangelické rady, a k tomu přidal jen několik pokynů.

Bratři našli v Římě dobrého známého: byl to biskup z Assisi Quido, který se tu zdržoval již několik dní a vyřizoval své záležitosti. Biskup přál apoštolské činnosti bratří a chtěl si je udržet ve své diecézi. Slíbil, že jejich žádost bude podporovat. Proto se obrátil na svého vlivného přítele, kardinála Jana od sv. Pavla, biskupa sabinského z rodů Colonnů. Kardinálovi se sice zamlouvala opravdovost přichozích prosebníků, ale způsob života, který si předsevzali a o jehož schválení chtěli žádat papeže, se mu zdál až nelidsky přisný. Žít

v holé nezajištěnosti, úplně bez prostředků, jako Boží ptáčata – to se zdálo církevnímu hodnostáři nemožné. Proto radil Františkovi, aby si vybral některý z řádů už existujících, třebaš přísných, ale už osvědčených. Ale světec z Assisi trval na svém. Ačkoliv i jiní kardinálové byli stejného názoru jako Jan Colonna, přece nakonec tento kardinál, přítel biskupa z Assisi, když viděl, že František své stanovisko nezmění, vyjednal jemu i jeho společníkům audienci u papeže Inocence III. Byl to jeden z největších papežů; středověké papežství v něm dosáhlo vrcholu. Přesto však vnitřní situace církve byla dosti povážlivá a Františkova obrodná iniciativa přicházela Božím řízením právě včas.

Avšak církevní autorita až dosud trvala při schvalování řeholních společenství na principu zajištěnosti. Proto i papež, když mu představili Františka s jeho druhy a vyslechl jejich žádost, byl na rozpacích. V rozhodné chvíli se však ozval kardinál Colonna a oslovil papeže i přítomné kardinály: „Svatý Otče a moji drazí bratři, upozorňuji vás na to, že zamítnete-li žádost tohoto prostičkého a chudičkého muže z toho důvodu, že se nám zdá neobyčejná a nesplnitelná, dejme pozor, abychom tím nejednali proti svatému evangeliu. Kdo z nás by se odvážil tvrdit, že evangelijní dokonalost a život ve shodě s ní je něčím zcela, nemožným, novým, ba dokonce nesmyslným...?“ Tato slova naklonila papeže Inocence k větší povolnosti, ale přece jen si ponechal ještě několik dnů na rozmyšlenou. Chápal, že jde o věc závažnou a byl si vědom své odpovědnosti. František a jeho družina se zatím vytrvale modlili. Legenda vypravuje, že nakonec rozhodl sen, který Bůh papeži seslal. Spatřil svůj biskupský chrám, lateránskou baziliku, jak se nachyluje a řítí. Papež v úzkosti pozoroval toto hrozné divadlo, ale pro to, aby odvrátil zkázu, nemohl nic udělat. Náhle se však objevil chudě oděný člověk, který přispěchal a vlastním tělem budovu podepřel. Trhliny zdíva se jakoby zacelily a chrám byl zachráněn. Papež poznal v onom muži Františka.

Když se potom světec se svými „kajičníky z Assisi“ – tak se totiž říkalo bratřím – znovu objevil před papežem a jeho poradním sborem, vyprávěl František podobenství o králi a jeho chudé manželce, s níž zplodil několik synů a ti věrně odráželi jeho podobu. Synové vyrůstali u matky kdesi na samotě, ale když dospěli, poslala je jejich

matka ke králi a řekla jim, aby se nestyděli, že jsou tak chudí. Jejich otec pozná v nich svou podobu, vezme je k sobě a postará se o ně. František z toho vyvodil, že i nebeský král se bude znát ke svým chudým dětem a nenechá je v nouzi, protože věrně obražejí podobu jeho Syna.

Inocenc III. pak ústně potvrdil prostou Františkovu řeholi, světec složil do jeho rukou řeholní sliby poslušnosti, chudoby a čistoty a papež jej ustanovil nejvyšším představeným nového řádu – Řádu menších bratří, jak se František rozhodl své druhy nazývat. Ostatní pak před papežem a kardinály slíbili Františkovi a jeho nástupcům poslušnost. Všem bylo dovoleno kázat pokání a aby byli přivtěleni k duchovnímu stavu, aby se stali kleriky, byla jim udělena tzv. tonsura neboli postřížiny.

Není třeba zdůrazňovat, že František a jeho bratři se s radostí vrátili domů do Assisi, velebili a chválili Boha a s ještě větším nadšením pokračovali ve své apoštolské práci.

Podle staré řádové tradice byla původní nejstarší Františkova řehole schválena 16. dubna r. 1209. Je to zároveň den prvních řeholních slibů v řádu Menších bratří. Ale 16. duben zmíněného roku je i významným svědectvím o tom, že František svou obrodnou činnost plně postavil pod patronaci církve a že na půdě církve chtěl zůstat. Z jeho spisů láska i věrnost k církvi přímo vyzařují. Jeho přáním bylo, aby všichni bratři vždy žili a pracovali církvi podřízeni. Láska k církvi byla u něho logickým vyústěním lásky ke Kristu. Vždyť církev je podle sv. Pavla mystickým tělem Kristovým a my všichni jsme jeho údy vzájemně se doplňujícími svou činností, svou funkcí.

Obrodná díla, která vznikala na půdě církve a v rámci církve působila, přinášela vždy užitek a požehnání. Církve je Boží stavba a v určitém smyslu je stále budována. Včera i dnes.

V době Františkově bylo třeba obnovovat, dnes je namnoze třeba začít znovu a novými metodami. František hledající od svého mládí cesty Boží a záchranu bližních je pro nás příkladem a vyzvou. Je stále aktuální. Kéž by se stále vracel v působení těch, kteří se hlásí k jeho duchu a odkazu! My všichni bychom se jím měli nechat strhnout k takovému křesťanskému životu, který by byl svědectvím pro ostatní.

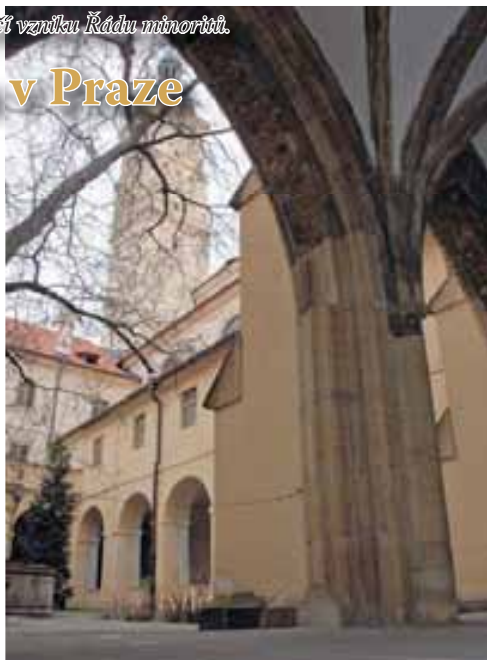
Minoritské kláštery v České republice. K 800. výročí vzniku Řádu minoritů.

Konvent u sv. Jakuba v Praze

Do hlavního města Království českého přišli menší bratři zřejmě již na sklonku dvacátých let 13. století. Usadili se v chudinské čtvrti, kde pravděpodobně již stál kostelík sv. Jakuba. U něho byl o málo později, roku 1232, příspěvím krále Václava I. založen klášter, spolu s klášterním kostelem sv. Jakuba vysvěcený pražským biskupem Mikulášem roku 1244. Řeholníci si svou službou Bohu i lidem záhy získali značnou oblibu, podle tradice ještě v 13. století klášter čítal 126 kněží, k nimž musíme připočítat ovšem i bratry laiky a kleriky. Klášter musel být opravdu velmi početný, jinak by nemělo smysl budovat refektář tak rozlehlý, že se v něm konaly dvě svatební hostiny krále Jana Lucemburského (roku 1311 s Eliškou Přemyslovnou a roku 1337 s Beatrix Bourbonskou).

Roku 1316 zničil požár část Starého Města pražského včetně minoritského kláštera, proto se začalo s mohutnou přestavbou, při níž byla zbudována rovněž kaple sv. Anny ve východním křídle ambitů (1323). Roku 1339 byl dostavěn chór kostela sv. Jakuba, celá stavba byla ukončena roku 1374 – až do dostavby svatovítské katedrály v roce 1929 to byl nejdelší kostel v Praze. Nevzkrvetyly jen budovy – papež Urban V. v roce 1366 zřídil v klášteře řádovou kolej, která byla součástí Karlovy univerzity až do husitských válek. Klášterní budovy sloužily příležitostně i potřebám zemských sněmů a soudů. Není bez zajímavosti, že od poloviny 13. století existoval v Praze ještě jeden konvent minoritů, a to Na Františku. Založila jej sv. Anežka Česká, aby bylo postaráno o duchovní potřeby tammích sester klarisek. Konvent zanikl v polovině 16. století.

Do roku 1400 klade tradice pověst o zloději, který chtěl okrást dřevěnou sošku Panny Marie Bolestné, která již tehdy byla považována za zázračnou a ozdobena votivními dary ze zlata a stříbra. Sama Matka Boží však zloděje chytla za ruku, kterou na ni s nepoctivým úmyslem vztáhl, a nepustila. Krádež se tehdy trestala useknutím ruky – vyschlou ji dodnes můžeme v kostele spatřit stejně tak jako mariánskou sochu, která přečkala všech-



na protivenství. Podle znalců umění však pochází teprve z doby kolem roku 1500.

Za husitských válek klášter nebyl zničen zásluhou staroměstských řezníků, kteří jej dokázali ubránit ještě několikrát i v pozdějších dobách. Větší škody způsobily požáry, které ovšem zároveň byly příčinou mohutných přestaveb, z nichž poslední probíhala v letech 1690 – 1702. Po jejím skončení pokračovaly práce na vnitřní výzdobě. Nástrovní fresky, oltářní obrazy a sochy jsou dílem mnoha vynikajících barokních umělců – Václava Vavřince Rainera, Jana Křtitele Lišky, Jana Jiřího Heinsche, Petra Brandla, Ferdinanda Maxmiliána Brokoffa a dalších. Unikátní jsou i varhany z počátku 18. století. V letech 1622 – 1784 bylo součástí konventu i řádové generální studium.

Po násilné likvidaci řeholního života v Československu v roce 1950 klášterní budovy sloužily potřebám lidové školy umění, kostel byl významným centrem duchovního i kulturního života, proto jej papež Pavel VI. povýšil 29. ledna 1974 na baziliku minor. 1. ledna 2004 byla zrušena svatojakubská farnost, kostel zůstal konventním. Nadále o něj pečují bratři minorité, kteří se po roce 1989 opět vrátili do svého sídla.

100 let otce Bernardina Mráze

Dne 5. března 2009 se náš spolubratr P. Bernardin Josef Mráz dožil věku 100 let a je tak nejstarším členem našeho řádu.

P. Bernardin Josef Mráz se narodil v Levoči 5.3.1909 v tehdejším Rakousko-Uhersku. Maminka Marie se provdala v roce 1902 v Levoči za vdovce Jana Mráze, který měl tři dcery. Rodina se rozrostla. Na svět přišli ještě čtyři chlapi. V mladém věku však dva z nich (nejstarší a nejmladší) zemřeli. Na živu zůstali Josef (naš pater Bernardin) a o pět let mladší Jan (pozdější P. Odilo, minorita). Paní Marie pracovala v domácnosti a tatínek Jan jako zedník u mistra. Josef absolvoval první čtyři roky školní docházky v maďarské škole. Pak od roku 1919 – po první světové válce – pokračoval ve studiu na slovenském gymnáziu v Levoči. Během šestiletého studia na gymnáziu ministroval ve farním kostele a navštěvoval kostel minoritů. V r. 1925 (ve věku 16 let) se na radu dobrého spolužáka z gymnázia Dominika Novotného

(o rok staršího, který znal minority a také se stal minoritou, známým kazatelem na Slovensku, zemřel ve věku 72 let) rozhodl vstoupit do řádu minoritů. Spolu s ním a dalšími dvěma novici po ročním noviciátu složil první řeholní sliby (20.9.1926). Byli to první novicové Řádu minoritů nově vzniklého Československa. Pak pokračoval ve studiu v Osimo (filozofie), v Assisi a Římě na San Teodoro (teologie). Tady v kolegiu na San Teodoro se v roce 1929 setkal se sv. Maxmiliánem. V bazilice Dvanácti Apoštolů v Římě dne 12.7.1931 přijal kněžské svěcení – po obdržení všech možných dispensí – ve věku 22 let. V té době se také jeho



Otci Berardinovi (uprostřed) k jeho jubileu přišli popřát J. Em. Miloslav kardinál Vlk, starosta Prahy 1 Petr Hejma (první zleva), provinciál minoritů Bogdan Sikora (první zprava), kvardián pražského konventu Stanilav Gryň (druhý zleva).

mladší rodný bratr Jan stává minoritou a je vysvěcen na kněze v Praze v roce 1937. Jejich rodiče se dožívají svěcení obou svých synů. Tatínek umírá v listopadu 1942 (ve věku 70 let) a maminka v lednu 1944 (ve věku 68 let).

Po návratu do Československa pracoval 6 let v rodné Levoči jako kaplan při řeholním kostele Sv. Ducha. V září 1937 byl poslán do kláštera v Českém Krumlově jako český kaplan na prelátství. Během okupace (od roku 1938) bylo v Českém Krumlově málo věřících mluvících česky, proto v únoru 1942 byl poslán do Opavy jako kaplan farnosti, aby zpovídal česky a německy mluvící věřící. V březnu 1945 byla Opava evakuovaná, proto odjel do Brna a pak do Českého Krumlova.

V Českém Krumlově prožil radost z osvobození Američany. V tomto klášteře pobýval až do 3.5.1950. Tři dny později byl internován v Bohosudově a pak převezen do Oseku (u Duchcova) a pracoval v tovární fabrice. V den Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince

1950 byl uvolněn a přijel do Prahy do kostela sv. Jakuba, kde byl ustanoven jako kaplan farnosti (sv. Jakuba, sv. Ducha a sv. Haštala, kde farářem byl P. Leander František Tripský) až do roku 1976.

Osvobození a návrat ke kněžské službě právě ve svátek Panny Marie považuje za zvláštní dar Matky Boží – odpověď Boha na modlitby na přimluvu sv. Maxmiliána. V 1976 byl jmenován prozatímním administrátorem farnosti sv. Jakuba. Těžká doba a starosti se podepsaly na zdraví – kardiální onemocnění – proto v červenci 1981 odešel do důchodu a stal se výpomocným duchovním u sv. Jakuba.

Rok 1989 – kanonizace sv. Anežky – přinesl změny a naději na obnovení řeholního života. Obnovení kláštera a příchod mladých bratří do Prahy (kleriků) považuje za zázrak. Sám se ochotně zapojil do života klášterního společenství a svou modlitbou vyprošuje Boží požehnání všem.

Našemu oslavenci přejeme hojnost Božího požehnání a něžnou ochranu Panny Marie.

bratři minorité

Manželství: tolerance nebo trpělivá láska?

Kdo miluje, ten je trpělivý, ale nikdy netoleruje zlo.

V Evropě je nyní agresivně prosazována ideologie liberalismu. Liberál je člověk, který považuje sám sebe za „moderního“ a „pokrokového“, ale ve skutečnosti je to ten, kdo nemá ani trvalé vazby, ani solidní hodnoty a kdo je nekritický k aktuálně panující ideologii. A všechny ideologie lidé tvoří proto, aby utekli od pravdy, která znepokojuje, a od lásky, která je náročná. Jedním z nejnebezpečnějších mýtů liberální ideologie je postavení tolerance do čela žebříčku hodnot. Tolerance se vztahuje k oblasti zálib a vkusu, nevztahuje se však na způsob jednání. Člověk totiž dokáže škodit jiným i sobě samému. Škody mohou být až tak závažné, že v každé společnosti musí existovat trestní zákoník, aby chránil oběti před svévolníky.

Tolerance by byla rozumným pravidlem mezilidských vztahů jedině tehdy, kdyby žádný člověk nikdy neškodil jiným ani sám sobě. Ti, kteří stavějí toleranci do čela žebříčku hodnot – a kteří obvykle ani nepomyslí na existenci jiných, větších hodnot! –

jsou buď pokrytci, nebo lidé krajně naivní. Moudrý člověk ví, že ve vztahu k osobám šlechtným je tolerance příliš málo a vůči osobám škodícím přehnaně mnoho. Právě proto Písmo svaté vůbec neobsahuje slovo *tolerance*. Bůh nás pobízí k tomu, abychom ke všem lidem přistupovali s láskou, ne s pouhou tolerancí. A láska znamená, že těm, které miluji, říkám pravdu o jejich chování a nepřihlížím pasivně chybám, které dělají.

Manželství je založeno na lásce a pravdě, ne na toleranci. Manželé si slibují vzájemnou lásku v dobrých i zlých časech až do smrti. Opravdová láska je vždy trpělivá, ale nikdy není „tolerantní“, protože tolerovat znamená být lhostejný k osudu druhého člověka. Ježíš nikdy nebyl tolerantní právě proto, že miloval. A milovat znamená mít nároky na to, aby mnou milovaná osoba se učila milovat stále dokonaleji. V moudré lásce – a jiná neexistuje! – platí zásada:



To, zda miluji tebe, záleží na mně, ale to, jakým způsobem vyjádřím svou lásku k tobě, záleží na tvém jednání. Tomu nás učí Ježíš, který šlechetné lidi podporoval, bránil, uzdravoval a posiloval. Lidi bloudící rozhodně napomínal a farizeje veřejně demaskoval, aby nemohli dále škodit jiným lidem.

Úkolem manželů je vztah založený na lásce věrné, citlivé, vytrvalé, radostné, velmi trpělivé a současně moudré, čili přizpůsobující se chování druhé osoby. Nejradostnější formou manželské lásky je každodenní trpělivé potvrzování partnerovi, že i dnes jej neodvolatelně milujeme a chráníme. Když partner odpovídá láskou na lásku, když svým blízkým prokazuje starostlivost, citlivost a podporu, tehdy druhý z manželů musí s radostí prokazovat vděčnost, radost, cit a důvěru. Ale pokud partner přestane projevovat lásku, úkolem druhého je vyjádřit s tím nespokojenost a promluvit s ním o této situaci. Je třeba rozmlouvat bez agrese a trpělivě, ale rozhodně připomínat partnerovi, že nám sliboval lásku a že od něj nečekáme nic jiného než věrnost vlastní přísaze. Když přes takové trpělivé, ale rozhodné rozhovory se partner nezmění, nevrátí se k původní lásce, když škodí sám sobě (například nadměrným pitím, lenivostí, vyhledáváním špatné společnosti), je povinností druhého z manželů bloudícího napomínat – se vši úctou a trpělivostí, ale bez skrývání bolestné pravdy o jeho jednání.

Nejtěžší zkouškou manželství je, když jeden z manželů prožívá tak závažnou krizi,

že ubližuje nejen sám sobě, ale také partnerovi a dětem. Tehdy se ostatní členové rodiny musí rozhodně bránit. V moudré lásce, které nás učí Ježíš, platí zásada: *To, že tě miluji, ti nedává právo, abys mi ubližoval!* Také v manželství je jedině láska neodvolatelná. Ať udělá partner cokoliv špatného, druhý ho nesmí přestat milovat. Ale vše ostatní v manželství (např. společné bydlení, společná výchova dětí, sexuální soužití, společný majetek) je podmíněno tím, že i ty mě miluješ. Pokud přes důsledné domluvy a slzy manželský partner nezmění své jednání, dává Církev poškozenému právo na účinnou obranu sebe i dětí, včetně odloučení manželů. Čím dříve a rozhodněji reaguje partner na chyby muže či ženy, tím větší je naděje, že se druhý zamyslí a změní, protože zatím prožívá počátek krize. Nejhorším řešením je tolerování chyb partnera v naději, že on se sám od sebe pozastaví a změní. Takový postoj v praxi znamená souhlas s partnerovým přechodem do dalších, stále těžších etap krize.

Nejlepší metodou řešení manželských problémů je nedopustit, aby se vůbec objevily. Zlo se překonává dobrem – a tím dobrem, které nejlépe chrání před zlem, je láska. Největší šanci na uniknutí problémům mají ti manželé, kteří se solidně připravili na uzavření svazku. Rozhoduje tu tedy dobrý výchozí bod. Tímto bodem není touha ani zamílovanost, ale trpělivá a důsledná láska, jaké nás učí Kristus. Nejsnáze dosáhnou takové lásky ti manželé, kteří dbají o osobní přátelství s Bohem, kteří se společně modlí a řídí se moudrou stupnicí hodnot, kde je v čele láska, pravda, poctivost, věrnost a odpovědnost – nikoli tolerance.

*P. Marek Dziewiecki, Žrůdlo 28/2008
překlad Karel Henc*





„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh: Nebudeš mít jiného Boha mimo mne!“ Tak začíná Desatero Božích přikázání, které dal Bůh na Sinaji izraelskému národu a jež platí i pro katolíky. Ti si možná myslí, že proti tomuto 1. přikázání nehžeší. V trojjediného Boha přece věří, tak co?

Jenže pozor! Věřit neznamená pouze odsouhlasit, že Bůh existuje. Zde je řečeno: „Nebudeš mít jiného Boha mimo mne!“ Já mohu klidně rozumem uznat, že Bůh je, ale svým srdcem a skutky sloužit jinému bohu, kterým je ve skutečnosti ďábel. Pověra, magie, okultismus, ezoterika, spiritismus – to všechno je služba satanovi, i když si to neuvědomuji.

Rozeberme si tyto pojmy: nejdříve **pověra**. Je to postoj, který připisuje nadpřirozené účinky něčemu ryze přirozenému. Víra v amulety, v číslo 13, v nešťastný osud svatby v květnu, v černou kočku jako smůlu, hádání z ruky, věštění z karet atd., to nejsou jen hlouposti, ale urážky Boha, neboť lžou o řádu jeho stvoření, vydávají za nadpřirozené něco, co jím v žádném případě není, co Bůh stvořil v řádu přirozeném. Každopádně jde o hřích proti 1. přikázání.

Horším hříchem je ale **magie**. Její provozovatel se staví do pozice Boží, chce konat zázraky jako Bůh. Je v tom něco z našeptávání Hada v ráji: Budete jako Bůh. Dějiny Církve sice znají mnoho případů světců-divotvůrců, kteří např. zázračně uzdravovali, jenže ti si tento dar neuzurpovali, často se mu i bránili. Bůh jim ho dal bez jakéhokoliv vlastního přičinění. Avšak moderní mágové, věštcí, zázrační léčitelé apod., i když vykonávají svoji činnost „ve jménu Boha“ nebo dokonce „Ježíše Krista“ či „Panny Marie“, se k tomu dostali pomocí podivných rituálů, které též používají vůči svým klientům. Jestliže vidím, že někdo používá virguli, spirálu, skleněnou kouli, kyvadélko či jiné pomůcky, rychle pryč od toho! Pokud takový člověk skutečně má nadpřirozené dary (většinou jde ale o podvod), zcela určitě nejsou od Boha, ale od ďábla, aniž si je toho třeba ten nešťastník sám vědom. Každopádně však těžce hřeší proti 1. přikázání, neboť Bůh člověku zakazuje prisvojovat si práva v nadpřirozené oblasti, která mu nedal a jež uděluje pouze výjimečně omilostněným duším. Podobně hřeší i ti katolíci, kteří pomoc takovýchto mágů vyhledávají. Lidé,

kteří mají opravdové nadpřirozené dary od Boha, např. dar uzdravování, se poznají podle toho, že používají pouze modlitbu za uzdravení nemocného v souladu s katolickou vírou a žádné rituály, neboť Bůh v Písmu sv. je přísně zakazuje.

S magií úzce souvisí **okultismus a ezoterika**. Je to snaha proniknout do duchovních tajemství, skrytých lidskému rozumu a chápání (okultismus = poznání skrytých věcí, ezoterika = vysvětlení nevysvětlitelného). Tady už jde o zřejmý odpad od víry. Ezoterika a okultismus na rozdíl od magie nejsou jen čarováním, nýbrž náboženskou ideologií, směřující jasně proti katolické víře. Nejznámější ezoterikové 19. a počátku 20. stol. Helena Blavatská (ideová zakladatelka hnutí New Age), Alice Baillyová nebo Rudolf Steiner mluvili o ěře Vodnáře, jež má nahradit tzv. ěru Ryby (tj. křesťanství), což znamená zničit Církev, likvidovat víru v Ježíše Krista. V okultních společnostech se často objevuje motiv „Luciferské iniciace“, kdy Lucifer, to znamená „světloňoš“, duch přinášející člověku osvětlení, je vzýván jako osvoboditel lidstva. Že se jedná o satana, není těžké uhodnout. S okultismem a ezoterikou úzce souvisí i satanské sekty, které se netají tím, že uctívají ďábla.

Leckterý katolík si snad řekne: Ale do spolků, jež toto hlásají, bych se nikdy nezapojil. Ano, jenže tato protikřesťanská ideologie není hned zjevná, mnohé okultní kroužky ji skrývají

pod hesly „vyššího“ nebo „lepšího“ poznání, „dokonalejší“ spirituality apod. Jakmile katolík toto uslyší, měl by okamžitě utíkat pryč. Nikdo jiný nemůže nabídnout v náboženské rovině „vyšší“ nebo „lepší“ poznání než je Kristova zjevná pravda. Náležet ke spolkům, nabízejícím „dokonalejší“ duchovní cestu nebo je dokonce vyhledávat, je těžkým hříchem proti katolické víře, proti 1. přikázání. Každé tzv. „lepší“ poznání duchovních pravd znamená okultismus, který 1. Boží přikázání zapovídá.

S tím souvisí i zdánlivě „neškodná“ záležitost východních spiritualit. Jsou katolíci, kteří si myslí, že nijak nehřeší proti víře, když se věnují různým „zen buddhistickým“ meditacím, když praktikují jógu atd. To všechno jsou pohanské rituály nekřesťanských náboženství Dálného východu. Ani jóga není nevinná. Zdaleka se nejedná o pouhé tělesné cvičení, nýbrž o náboženský obřad pohanů Dálného východu. Proto katolík, který navštěvuje kursy dálnovýchodních meditací nebo se věnuje józe, hřeší proti 1. přikázání. S pronikáním orientálních náboženských praktik do Evropy souvisí i víra v reinkarnaci, čili ve stěhování duší. Katolická víra toto zásadně odmítá, proto katolík, jenž toho nedbá, taktéž hřeší proti 1. přikázání.

Častým hříchem je také **spiritismus**. Stesk a touha po komunikaci se zemřelými členy rodiny svádí i některé katolíky k vyhledávání tzv. médií, tj. lidí, kteří prý mají schopnost vyvolávat duchy zesnulých. Většinou jde o podvody a tam, kde tomu tak není, se zcela určitě nezjevují zemřelí příbuzní, nýbrž ďábel. Bůh totiž spiritismus, tj. vyvolávání duší nebožtíků, mnohokrát ve Starém zákoně přísně pod trestem zakazuje. Někteří lidé sice na spiritistické seance nachodí, ale vyvolávají duše svých zesnulých doma v intimním soukromí. I toto je hříchem proti 1. přikázání.

Katolická víra nabízí přítom ten nejlepší možný způsob komunikace se zesnulými: modlitbu za jejich spásu a mši sv. na tento úmysl. Jde o ten nejlepší skutek lásky, jaký jim můžeme prokázat. Toto je zároveň i komunikací s nimi, komunikací nikoli fyzickou nebo slovní, ale komunikací v Ježíši Kristu.

JEŽÍŠ ŘÍKÁ:

„MILUJ PÁNA, SVÉHO BOHA,
CELÝM SVÝM SRDCEM,
CELOU SVOU DUŠÍ
A CELOU SVOU MYSLÍ.
TO JE NEJVĚTŠÍ
A PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ.
DRUHÉ JE PODOBNÉ:
MILUJ SVÉHO BLIŽNÍHO
JAKO SÁM SEBE.“

MT 22,37-40

Drahé děti,
ve hrách nebo zápasech bývá ten, kdo vyhraje,
a ten, kdo prohraje. Vítěz a poražený.

Může poražený být vítězem?

Největší svátek v roce je velikonoční neděle,
slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Jistě už víte, co
o Velikonocích slavíme. Na Zelený čtvrtek posled-
ní večeri Pána Ježíše s apoštoly, na Velký pátek
jeho ukřižování a v neděli jeho zmrtvýchvstání.

Poražený je vítězem

6 týdnů před Velikonocemi (od Popeleční středy)
se jmenuje „doba postní“ a 7 týdnů po Velikonocích
„doba velikonoční“.

Když na Velký pátek zemřel Pán Ježíš na kříži,
zdálo se, že je poražen, že zvítězili jeho nepřátelé
a satan, který je proti němu podněcoval. Když Pán
Ježíš umíral, jeho nepřátelé se mu vysmívali. Ale
On se modlil ke svému Otci: „Otče, odpusť jim,
neboť nevědí, co činí.“ Když byl pohřben v hrobě
vytesaném ve skále, zapečetili náhrobní kámen,
aby s ním nikdo nemohl pohnout, a dali hrob hlídat
vojáky. A mysleli si, že konečně nad ním zvítězili.

Apoštolové byli celí zdrcení a ustrašení. Když
byl Pán Ježíš zatčen v Getsemanské zahradě po po-
slední večeri, všichni utekli. Petr potom Pána
Ježíše třikrát zapřel, i ze strachu před služkou. Jen
svatý Jan měl odvalu přijít na Kalvárii. Ze strachu
se pak skrývali za zamčenými dveřmi.

Jen Panna Maria, ačkoliv ve svém srdci trpěla
nejvíce s Pánem Ježíšem, měla pevnou víru, že se
splní to, co předpovídali dávní proroci a co před-
pověděl i Pán Ježíš sám, že třetího dne vstane
z mrtvých.

Ten ztřešitý den byla neděle. Pán Ježíš vstal z mrt-
vých a změnilo se všechno. Vojáci, kteří hlídali
hrob, padli jako omráčení a pak utekli. Velerada,
ve které mnozí usilovali o ukřižování Pána Ježíše
a po jeho smrti byli rádi, že se jim podařilo nad
ním zvítězit, ze strachu, aby se nikdo nedověděl
o jeho zmrtvýchvstání, dali vojákům hodně peněz,
aby to zapřeli.

S apoštoly se stala úžasná proměna. Pán Ježíš se
s nimi a mnoha jinými setkával ještě 40 dní. Poslal

apoštoly do celého světa přinášet jeho pravdu
a lásku všem národům.

Kdyby Pán Ježíš nevstal z mrtvých, byli by si
mohli říci: „Sám si nepomohl, když byl živý, jak
by nám mohl pomoci mrtvým? Sám si za svého ži-
vota získal jen malou část jediného národa, jak
bychom mohli pro něho, když je mrtvý, získávat
celý svět?“ Báli se velerady a dokonce i služby,
jak by mohli mít odvalu odolávat pronásledování

v mnoha národech? Nemohlo by je ani napadnout
pustit se do takového díla.

Ale teď ti rybáři, kteří celý dosavadní život žili
na pobřeží velkého jezera, nikdy nebyli v nějakém
velkoměstě, neměli žádné velké vzdělání, neznali
cizí jazyky, nikdy nemluvili k veřejnosti, byli před-
tím ustrašení a, jak víme z evangelií, často chybují-
cí, byli proměněni k nepoznání. Začali své poslání
s odvahou a nadšením a pokračovali neohroženě
přes všechno vyhrožování, pomlouvání, pronásle-
dování a nakonec mučednictví, lidé z mnoha ná-
rodů se stávali a stále stávají křesťany. Nejednou
i bývalí nepřátelé, jako svatý Pavel, jehož výročí –
2000 roků od jeho narození – si teď připomínáme.
Do tolika zemí pak přinesl Kristovu víru, naději
a lásku, že je nazýván „apoštol národů“.

Během krátké doby – ještě za pozemského živo-
ta apoštolů – se Kristova církev z této hrstky rybá-
řů rozrostla do mnoha zemí Evropy, Asie a Afriky.
Pán Ježíš plnil a stále plní svůj slib: „Nebojte se!
Na světě budete mít soužení, ale důvěřujte, já jsem
vítěz nad světem.“

Náš básník Jan Zahradníček napsal o Pánu Ježíši:
„Ustavil mě porážen vítězí.“

Na tomto jeho vítězství má největší podíl Panna
Maria, jako měla největší podíl na jeho utrpení.
Působení apoštolů i celé dějiny církve i život kaž-
dého z nás jsou poráženy její mateřskou láskou.
Její přimluvě a pomoci svěřujeme všechno.

S přáním mnoha Božích milostí v době postní
i velikonoční Vás všechny srdečně zdraví



Stopy u písku

Jistému muži se zdál sen: procházel se po pláži s Pánem Ježíšem. Zdálo se mu, že na nebi vidí události svého života a v písku vytlačené dvojce stopy: jeho a Pána Ježíše. Na některých místech však bylo vidět stopy jen jedny. Uvědomil si, že se to shodovalo s těžkými chvílemi jeho života. Překvapený se Pána Ježíše zeptal:

„Pane, řekl jsi mi, že jestli tě budu následovat, ty budeš stále při mně. Všiml jsem si však, že právě v nejtěžších okamžicích jsi mě nechal samotného, vždyť v písku jedny ze stop náhle zmizely.“

Pán mu na to odpověděl:

„Ano, byly tam jen jedny stopy. Ty ale patřily mně. Nesl jsem tě v náručí.“

Oslí přátelství

Jeden muž měl v maštali dva koně, tři muly a dva osly. Tato zvířata však nestačila na všechny práce. Proto se muž rozhodl, že si koupí dalšího osla.

Prodavačovi pověděl:

„Zatím ti ho nezaplatím. Nechám si ho dva dny na zkoušku. Jestli bude dobrý, zaplatím ti dvojnásobek ceny, kterou jsi ode mě požadoval. Jestli se mi nebude líbit, vrátím ti ho.“

Muž zavedl osla do maštale. Zvíře se rozhlédlo kolem sebe a přistoupilo k oslovi, který vypadal nejméně navený. Zeptal se ho:

„Jak se daří?“

„Mně dobře. Ostatní pracují, a já žeru!“

„Tak toto místo bude vyhovovat i mně.“

A osel se natáhl na slámu.“

Když muž vešel do maštale a uviděl celou scénu, hned vzal osla, kterého právě přivedl, a vrátil ho prodavačovi.

„Co tak brzy?“

„Stačilo několik minut, abych vše pochopil. Hned se spřátelil s nejhoupějším a nejlenivějším oslem z celé maštale. Tamtoho si musím ponechat, ale tohoto můžu ještě vrátit.“



z knihy „Albino Luciani - Ján Pavol I.,

Velké pravdy v malých příbězích“, Lúč, Bratislava 2005

Spolupráce, nebo rivalita?

Jak vychováváme a k čemu vedeme naše děti? Ke spolupráci, nebo soupeřivosti? Je naším výchovným záměrem, aby spolu válčily, konkurovaly si? Nebo chceme, aby byly samy sebou a dokázaly žít ve vzájemně shodě? Tato otázka je aktuální zejména v rodinách s více než jedním dítětem. Již jsem psala o tom, co mohou prožívat děti, kterým se narodí bratr nebo sestra. Pro rodiče většinou není jednoduché dívat se a poslouchat, jak se děti dohadují, hádají, dělají si naschvály, bijí se, provokují, popichují a žalují. Jsou pro ně proto velmi potřebné takové metody jak si poradit s obtížným chováním dětí, které by pomohly celé rodině zachovat relativní rovnováhu a které by všem dětem dávaly pocit bezpečí a šanci na harmonické spolužití se sourozenci.



Pomoci mohou následující pokyny:

- buď blízko dítěti, když prožívá těžké chvíle a pocity,
- pojmenuj rozdíly mezi dětmi, zdůrazňuj, že se mezi sebou různí svými zálibami a potřebami,
- nejdříve se věnuj pocitům dítěte, kterému bylo ublíženo a teprve potom tomu, které bylo v roli útočníka,
- vnímej spor jako výchozí bod k výuce konstruktivního řešení konfliktů.

Každá z těchto zásad vyžaduje od rodičů vyjít z kruhu schematických a často silně zažitých vlastních reakcí. Jednoduše je nutné vyzkoušet nové způsoby reakce a snažit se porozumět dětským pocitům.

Povzbuzují zvláště k tomu, aby se rodiče zajímali o pocity starších dětí, které jsou často přemlouvány k ustupování mladším sourozencům. Starší sestry a bratři často cítí neúměrné zatěžování, nedostatek věnované pozornosti a „detronizaci“.

Přesvědčování, že tomu tak není většinou nepřináší uspokojivý efekt. Avšak věnování dostatečné pozornosti jejich pocitům a jejich potvrzení jim přináší pocit porozumění. Toto otvírá vrátka k rozhovoru a blízkosti, která vede ke svěření se, že je těžké dělit se o pozornost a čas rodičů. Zjevné starosti jsou méně hroživé než ty skrývané. Je možné na ně hledat lék...

Velmi si přejeme, aby naše děti dokázaly žít ve vzájemně shodě, byly si oporou a aby vztahy mezi nimi byly srdečné.

Ukazuje se, že to od nás může vyžadovat větší vnímavost vůči pocitům dětí. Postupně to může znamenat, že budeme muset popřemýšlet o dosavadních způsobech reakce a vynaložit námahu na učení se nových reakcí. Paradoxně se vztahy mezi našimi dětmi mohou zlepšit tehdy, když my začneme měnit k lepšímu náš dosavadní přístup k nim.

Jolanta Basistová, Žrďlo 39/2008

Poděkování

Že se dějí zázraky, víme, ale málo se o nich veřejně píše.

Modlím se za děti, aby nám je Pán Bůh chránil. Jezdí za prací, jsou ve stálém nebezpečí. Už pětkrát měli těžké havárie. Jednou je i helikoptéra odvážela, dostali se ze všeho toho díky Bohu a Panně Marii. Obrázek, který syn vozil v autě, našli vypadlý na místě havárie. Všichni tři jsou zdraví. Odtahová služba, když odvážela auto na vrakoviště, se ptala, kolik v něm bylo mrtvých. Velmi se divili, když se dozvěděli, že všichni jsou v pořádku.

Už se tak stalo ke konci srpna v r. 2007, ale píši to až nyní. Pán Bůh pomáhá i Panna Maria, když je to potřebné, ale my pozdě děkujeme.

Anežka,

Titelka Panny Marie, Pomocnice křesťanů a sv. Josefa

Byla jsem vychována ve víře odmalička. Měla jsem dvě sestry a bratra, kterého v sedmi letech přejelo auto a nejmladší sestra po pěti letech ochrnutí zemřela. Sama jsem onemocněla tuberkulózu na plíce a po pobytu v sanatoriu jsem dostala invalidní důchod. Dnes jsem z nemocí uzdravena, ve třiceti letech jsem se vdávala a měla tři děti. Svatba byla jenom na úřadě kvůli manželovi, a tak jsem rodiče hodně zarmoutila. Ale moje hodná maminka se pro to na mě nezlobila a přemluvila i otce a rodinu jsem měla zase celou.

První moje dítě byla dcera, zdravá a čilá. Za rok se mně, narodil syn, ale jenom se zbytky zraku. Potom začalo moje trápení. Manžel, když viděl moje slzy a to, že to беру jako trest od Pána Boha, tak po přípravě náboženské (byl pokřtěný i u sv. přijímání) se nechal se mnou oddat v kostele u sv. Petra a Pavla v Brně. Za komunismu jsem děti posílala do náboženství i k přijímání, ale jak rostly, už se jim to nehodilo. Manžel zemřel a za rok se oba moji kluci oženili. Oba si našli holky nepokřtěné, ale svatby měli oba v kostele a i tak vychovávají děti. Dnes mám osm vnoučat a Pánu Bohu děkuji za požehnání, kterým mě obdařuje. Jsou moje radost a žiji jenom pro ně.

Mám ale rozvedenou dceru a za tu prosím, aby také našla cestu k Bohu.

Babička Božena z Moravy

Je mi 78 roků a 21 let jsem upoutána na invalidní vozík. Oba s manželem žijeme v bezbariérovém domě s pečovatelskou službou v Brně. Pečovatelská služba pro nás funguje 5 dní v týdnu. V sobotu a v neděli se o sebe musíme postarat sami.

Chtěla bych touto cestou poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii a svatému Judovi Tadeášovi za vyslyšení mých proseb.

Naše snacha Anička čekala v loňském roce páté dítě. Během těhotenství se od lékařů dozvěděla, že dítě se narodí s rozštěpem močových cest. Přesto dítě donosila a 1.12.2008 císařským řezem předčasně o 2 měsíce dřív přivedla na svět malého Matyáška s porodní váhou 1,66 kg. Teprve po narození dítěte lékaři zjistili, že má chlapeček nedomykavost chlopní. Když mu bylo 33 dnů, měl v motolské nemocnici v Praze operaci srdíčka. Operace trvala 3 hodiny. Lékaři se obávali komplikací vzhledem k drobnému tělíčku dítěte. K údivu všech zúčastněných Matyášek bez komplikací operaci přežil. Dnes v polovině března váží 4,80 kg a má se čile k světu. Rozštěp močových cest se má dle lékařů řešit později.

V polovině února 2009 onemocněl můj manžel (78 roků), který se už několik let léčí s na srdeční arytmií a má otevřené bérčové vředy. Dostal velmi těžkou chřipku, přidaly se potíže se prostatou a následovala blokáda krční páteře. Celá léta mi manžel trpělivě a obětavě pomáhal, jak v domácnosti, tak i v životě, aby mi usnadnil můj ne právě lehký úděl. Teď byl nějakou dobu upoután na lůžko a na mně bylo, abych ho obsluhovala a starala se o celou domácnost. Bylo to náročné. Prosila jsem Pána o sílu, abych všechno dobře zvládla. Za pomoci lékařů, sestřiček, pečovatelek a pečovatelů z našeho domu, jakož i za přispění příbuzných a přátel, kteří nám s ochotou a pochopením pomáhali v naší tíživé situaci, se manžel zase postavil na nohy.

Chtěla bych všem poděkovat a ujistit je, že si velice vážíme jejich pomoci a jejich přístupu k našim problémům. Nejvroucnější díky samozřejmě patří Pánu Ježíši, Panně Marii a svatému Judovi Tadeášovi. V dětství jsem slyšela od sta-

rých, moudrých a zkušených lidí slova: „Bez Božího pozhánání – marné lidské namáhání.“ Dnes teprve cítím opravdovost a hloubku těchto slov. Děkuji a znovu prosím o sílu a Boží pozhánání pro všechny naše rodiny.

čtenářka M. Kučerová, Brno

Letos 13.2., právě na Fatimský den, už to bude 10 let, kdy jsme se ze zpáteční cesty z babické léčebny, kde jsme byli s jednou paní a s knězem za pacienty, málem nemuseli vrátit domů. Bavili jsme se o zázračné medailce a najednou začalo auto přímo tancovat na silnici, hned bylo vpravo, hned vlevo. Nakonec se otočilo napříč silnice a když už bylo předními koly ze svahu dolů a zadními na silnici, jsem zařvala v panické hrůze „zastavte!“ Auto jako na povel se zastavilo. Samozřejmě to moje zásluha nebyla. Před námi asi metr od auta byl strom, ještě jeden svah, řeka a všechno zasněženo. My jsme vystoupili, vytlačili jsme auto na silnici, zajímavé bylo to, že v tu dobu nic nejelo a auto bylo lehké jako pírkó. Když to potom doma ta paní, co se mnou jela, vykládala manželovi, tak on řekl: „To jste nemuseli přezít!“ Sedli jsme do auta a začali se modlit růžencem. V tom místě, kde se to stalo, byla silnice nepřehledná, takže mohlo dojít k dalším srážkám. Měli jsme s sebou proměněné svaté hostie, které se nerozdaly pacientům a samozřejmě posvěcené medailky. Nezapomenu na to nikdy a nepřestanu děkovat. To nebyla náhoda, nebo štěstí, to nám Bůh daroval 10 let života, určitě na přimluvu Panny Marie. Šťastně jsme dorazili domů. Musím říct, že za svoji osobu, těch 10 let jsem nedostala zadarmo. Stalo se toho v rodině a vůbec v mém životě tolik, že mám stále za co děkovat. Chvála Kristu a Marii!

MN, Brno

Bliží se Velikonoce a s nimi i Hod Boží velikonoční. Bude to letos už rok. Manžel byl se synem na chalupě a po obědě ho v tento den vezl na nádraží k vlaku. Protože příjížděl z vedlejší silnice ke křižovatce, zpomalil. Z postranní ulice vyjelo auto a manžel, aby se vyhnul srážce a také aby nenajel do dvou paní, které tam zrovna šly, strhl auto na druhou stranu a narazil do velké dopravní značky. Výsledek - auto na odpis, odtáhli ho rovnou do šrotu, ale manželovi a synovi se kromě

úleku a šoku nic nestalo. Do auta jsem po jeho zakoupení připnula zázračnou medailku a tak Panna Maria jezdí neustále s ním. Věřím, že díky Ní a Pánu Ježíši z této havárie syn i manžel vyšli bez zranění.

Ale i já věřím, že jsou mi neustále nablízku a když se k nim utíkám, že mne slyší a pomáhají. V loňském roce jsem prodělala tři operace a vždy, když mne vezli na sál, prosila jsem Matičku a Pána Ježíše, aby zůstali se mnou. S vírou, že jsou u mne, jsem operace absolvovala a v pořádku se vrátila z nemocnice.

Denně prosím Boha Otce, Pána Ježíše, Ducha svatého, Pannu Marii a anděle strážné o ochranu nejen pro sebe, ale pro celou svoji rodinu, děti, vnoučata, příbuzné a známé.

vděčná čtenářka Bohumila z Prahy

Byl jsem alkoholik. Pil jsem přes 30 let. V červenci 2004 jsem se rozhodl spáchat sebevraždu, ale v noci se mi zdál sen, v němž mi Matka Boží říkala, abych to nedělal. Prosil jsem ji tedy, aby mě mé závislosti zbavila a přislíbil jsem jí, že když se tak stane, postavím jí kapličku. Ještě jednou jsem pil, ale zvláštní bylo, že na druhý den jsem neměl „opici“. To bylo naposledy, od té doby se alkoholu už vyhýbám.

Roku 2007 jsem se rozhodl zúčastnit se poutě do Licheňe. Po cestě jsme se zastavili v Niepokalanově, kde jsem zakoupil sošku Matky Boží Fatimské. Po návratu domů jsem položil sošku na stůl a modlil se, aby se mi podařilo splnit slib – zbudovat kapličku. Přes mnohé překážky se mi to povedlo. Byla posvěcena 25. května 2008.

Ryszard Wojcicki,

překlad z polského Rytíře Neposkvrněné 3/2009

Navíc děkují: Anna Koukalová.

O modlitbu prosí: Ivana Zidková, Milena Polaková, postižená Veronika a Jakub Filipovi.

Milý čtenáři, pokud jsi i Ty ve svém životě zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce, aby se i jiní mohli dovědět, jak dobrý je Bůh.

ZPRÁVY

„Svatoklementský“ rok 2009 v brněnské diecézi. V roce 2009 (20.5.) si katolická církev připomene 100. výročí svatořečení sv. Klementa Marie Hofbauera (1751-1820), rodáka z Tasovic u Znojma, světce evropského formátu. Kněží z Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristé) v Tasovicích chystají v této souvislosti řadu zajímavých akcí.

P. Jiří Šindelář CSsR některé z plánovaných aktivit přibližuje: „K tomuto výročí zařizujeme stálou expozici o životě světce, kterou bude možno zhlédnout v Tasovicích v kostele sv. Klementa. K zapůjčení do farností nabízíme i putovní výstavu světce (šest panelů 70x100 cm s texty a obrázky). Na jaro připravujeme ‚Svatoklementskou‘ naučnou stezku Hodonice – Tasovice – Dyje – Dobšice – Znojmo a pracuje se na soše sv. Klementa, která má být umístěna ve Znojmě u budovy děkanského úřadu.“

Podrobnější informace je možné najít na <http://www.lidovemisie.cz>.

podle tiskového střediska ČBK

Svědectví vrchního rabína o Piu XII. R. 1944 napsal vrchní rabín Jeruzaléma Isaak Herzog papeži Piu XII.: „Izraelský národ nikdy nezapomene, co Vaše Svatost a Vámi pověřeni delegáti, inspirováni věčnými principy náboženství, které stojí na základech opravdové civilizace, vykonali pro naše bratry a sestry v tragické hodině našich dějin. Toto je živý důkaz Boží Prozřetelnosti v tomto světě.“ A k úmrtí tohoto „Andělského pastýře“ r. 1958 vrchní rabín Herzog řekl: „Smrt Pia XII. je těžkou ztrátou pro celý svobodný svět. Katolíci nejsou jediní, kdo oplakává jeho smrt.“

Kirchliche Umschau 1/2009

Závažná biskupova slova. Biskup Robert Hermann, správce diecéze St. Louis v USA, napsal 18.října r. 2008 v pastýřském listu: „Den posledního soudu se blíží. Těch 47 milionů dětí, které náš národ zabil potratem, žije. My jsme sice usmrtili jejich těla, ale jejich duše žijí. Až náš Pán opět přijde, mohou tyto děti přijít s ním, aby nás soudily. Hůře ještě. Ježíš nám řekl, že kdokoliv jsme učinili jednomu z jeho nejmenších bratří, učinili jsme jemu. Jak odpovíme, až uslyšíme ‚Byl jsem v mateřském lůně, ale ty jsi mne zabil!‘ ...?“

Kirchliche Umschau 12/2008

Prosila o modlitbu – a přišla o práci. Angličanka Jennie Cainová pracovala jako sekretářka v jedné mateřské škole, kde měla též svoji 5letou dcerku. Ta mezi dětmi mluvila o Bohu a byla za to od učitelky ostře pokárána. Těžce to psychicky nesla. Její matka proto vyslala emaily spouště známých s prosbou o modlitbu. Vedení školy ji za to propustilo s odůvodněním, že „není dostatečně tolerantní“, což prý dokazuje „způsob, jakým její dcera prezentuje svoji víru“. V Británii těchto případů

povážlivě přibývá. Nedávno dostala výpověď ošetřovatelka Caroline Petrieová pouze za to, že se své pacientky zeptala, jestli se může za ni pomodlit, dále jeden lékař-sexuolog, protože odmítl poskytnout radu homosexuálnímu páru kvůli svému svědomí nebo letuška, protože nosila na krku křížek.

Nasz Dziennik 13.2.2009

Žid brání papeže Benedikta. Rabín Jehuda Levin, předseda Unie ortodoxních rabínů USA a Kanady, prohlásil, že mediální útok na Svatého otce Benedikta XVI. v souvislosti se zrušením exkomunikace 4 biskupů Bratrstva sv. Pia X. včetně biskupa Williamsona, jenž znevážil holocaust, je absolutně nespravedlivý. Za touto kampaní stojí podle rabína levicové a liberální kruhy, mezi nimi i tzv. progresivní katolíci. Těm všem vůbec nejde o Williamsona, ale o útok na tradiční morální hodnoty, které jsou vlastní Židům i křesťanům. Levin mj. žasne nad tím, že tato kampaň pokračuje navzdory tomu, že se Vatikán jasně od Williamsonových názorů distancoval a svůj vztah k antisemitismu vyjádřil naprosto jednoznačně.

Nasz Dziennik 14.2.2009

Okna života. V Polsku vzniká stále více církevních „oken života“. Jde o bezpečná místa, kam mohou matky anonymně uložit svá nechtěná nemluvičata, která jsou potom svěřena k adopci. Zároveň tak může učinit kdokoliv, jenž chce ochránit dítě před týráním nebo hrozbou zabití. První takové „okno“ vzniklo v Krakově. Dnes už fungují také v Řešově, Varšavě, Čenstochově a Tarnobřegu, v posledních dnech bylo otevřeno další v Poznani.

Nasz Dziennik 3.2.2009

EU připravuje návrh zákona, který umožňuje ateistům protestovat proti vystavování křížů. Tak by mohly z veřejných budov zmizet všechny křesťanské symboly. Týkalo by se to nemocnic, hotelů, vězení a prostor dobročinných zařízení. Simon Calvert z britského evangelikálního „Křesťanského institutu“ prohlásil, že zákon by otevřel Pandořinu skříňku. Z hotelů by měly zmizet bible, z vánočních trhů jesličky. O návrhu zákona se má hlasovat ještě letos.

Kathnet, Res Claritatis, 18.3.2009

Papež byl již po cestě do Afriky atakován dotazy na přístup církve ke kondomům vzhledem k epidemii AIDS. Odpověděl, že kondomy krizi s AIDS nevyřeší.

K této otázce jsme uveřejnili několik zpráv, například statistiky, které ukazují, že v zemích s katolickým vlivem je výskyt AIDS na africké poměry nízký, v zemích se slabým katolickým vlivem jde i o desítky procent.

Res Claritatis, 18.3.2009

OBSAH

Modlitba před křížem	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (14)	2
Petr našich dnů – Kříž je zkázkou ďábla	7
Především modlitba	8
Čtitel Marie, přítel kříže	9
Uvidět zmrtyvýchvstání	11
Tváří v Tvář	12
Příběh z metra	14
Boží hlas - zdalipak ho slyšel i Mojžíš?	16
Dubnové jubileum	18
Konvent u sv. Jakuba v Praze	20
100 let otce Bernardina Mráze	21
Manželství: tolerance nebo trpělivá láska?	22
Nehřejším proti 1. přikázání?	24
Poražený je vítězem	26
Stopy v písku	27
Oslí přátelství	27
Spolupráce, nebo rivalita?	28
Poděkování	29
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná(dvouměsíčník) 2/2009, ročník XVIII.
ISSN 1210-5732**S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho**
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.**Registrační značka:** MK ČR E 6202.**Vydává:** Konvent minoritů v Brně**Nakladatelství:**

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nápisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeném na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2009: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštôr Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit stělnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou - modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

*** * * Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***



Vzkříšení

Václav Renč

Popelka Nazaretská (úryvek)

Ve skále narozen, Bůh živý,
do skály pochován. A divy,
jimž chtěl by svět, se nedějí.
Mrtev a pohřben jako jiní,
nic nezměnil, nic neučiní,
probouzeč lichých nadějí.

Až jitra nastalo, den třetí.
Tu městem ještě spicím letí
vichrná zvěst: je prázdný hrob!
Marně se pyšní hrůze brání,
procítají v nich znenadání
proroctví písem z dávných dob. (...)

Ó, blažení, kdo v tebe věří!
Teď, nedbaje už stěn a dveří,
budeš k nim vcházet, host a Pán
a v rozžhavená srdce jejich
se vlévati ne po krůpějích,
ale jak déšť, jak oceán. (...)

Mnozí ho spatří, mnozí tuší
a mnoho vyvolených duší
až hmatá světlo jeho stop.

A přátelé i nepřátelé
šeptají kradmo, rozechvělé:
On vstal! On vstal! Je prázdný hrob!

Požehnané Velikonoce,
naplněné radostí
a nadějí
z Kristova
zmrtvýchvstání

*přejí všem čtenářům
bratři minorité*



Hans MEMLING, Kristovo umučení a zmrtvýchvstání,
pravé křídlo oltářního obrazu, Muzeum umění, Lübeck

800 LET OD ZALOŽENÍ ŘÁDU MINORITŮ ♦ 1209 - 2009



Sen papeže Inocence III., v němž viděl hroučící se Lateránskou baziliku. Když se zdálo, že už nic nezastaví její pád, přispěchal chudě oděný muž a svým tělem ji podepřel. Trhliny zdvíha se zacelily a chrám byl zachráněn. Papež poznal v onom člověku sv. Františka. Giotto di Bondone, freska v Bazilice sv. Františka, Assisi